

บทนำ

“คุณป้าขา! รินกลับมาแล้ว!”

เสียงเจ็ดยแจ้วดังมาก่อนตัวหญิงสาว ซึ่งดูจะเป็นเรื่องคุ้นชินสำหรับคนในบ้านนี้เสียแล้ว โดยเฉพาะผู้เป็นป้าอย่างดวงดาวที่เมื่อครู่หญิงสาวเรียกหาด้วยเสียงใสแจ้ว

“เป็นไงบ้างจะ สอบวันสุดท้ายแล้ว ทำได้หรือเปล่า” ดวงดาวเอ่ยถามพลางกอดตบหญิงสาวที่ไผ่เข้ามากอดเธอแน่น ลูบศีรษะกลมเล็กนั้นไปมาเบาๆ ะหว่างรอคำตอบ

“ระดับรินแล้ว”

“ผ่านฉลุย?”

“ลอกใจത്യ่แทนคำตอบไปสองข้อ แฮ่! ล้อเล่นค่า” รินลดขาคิก แม้รู้ว่าผู้ปกครองตั้งใจถามเพื่อให้เธอเล่นมุขห้าบาทสิบบาท แต่ก็ยังชอบอกชอบใจ “รินทำได้สบายอยู่แล้ว หลานป้าดาวชะอย่าง”

เสียงหัวเราะร่าเริงของเจ้าตัวสร้างความสุขใส่ให้บ้านหลังนี้ได้เสมอ แล้วยังทำทางออกอื่นที่ทำเอาผู้ปกครองอย่างดวงดาวต้องส่ายหน้าซ้ำๆ ทว่าไปหน้าหญิงวัยกลางคนกลับระดับด้วยรอยยิ้มเอ็นดู

“จ้ะก็ไปดูตรงโน้นหน่อยสิ มีคนซื้อขนมมาฝากเราละ”

คนเป็นผู้ปกครองพยักพืดไปยังกล่องขนมแบรนด์ดังที่วางอยู่

ไม่ไกลนัก ขนมโปรดของเจ้าตัว ซึ่งมีใครบางคนแอบหิ้วมาฝากตั้งแต่ช่วงหัวค่ำ

“ใครซื้อมาหรรหะคะ”

“ลองเดาคูสิจ๊ะ”

รินลดาเพียงอมยิ้ม ไม่ได้ตอบคำถามผู้เป็นป้า ทว่าแก้มทั้งสองข้างกลับค่อยๆ ขึ้นสีชมพูเรื่อเมื่อนึกถึงเจ้าของกล่องขนมแบรนด์โปรด เพราะถ้าไม่นับคุณลุง คุณป้า และลูกๆ ของพวกท่านแล้ว คนที่มักใจดีและซื้อขนมมาให้เธอบ่อยๆ คงมีเพียงคนเดียวที่เธอนึกออก

‘คุณอาข้างบ้านคนนั้น’

“นี่ก็ออกแล้วใช่ไหม”

แค่เห็นสีชมพูจางๆ บนแก้มของหลานสาว ดวงดาวก็ไม่ต้องคาดเดาคำตอบให้เสียเวลา ความจริงคำตอบไม่ยากเลยด้วยซ้ำ เพราะนอกจากเธอ สามี และลูกๆ แล้ว คนที่ใจดีกับหลานสาวเธอยิ่งกว่าใครก็เห็นจะมีอยู่แค่คนเดียว

“เห็นพี่เขาบอกว่าเตรียมอะไรพิเศษไว้ให้รินหลังสอบเสร็จด้วยนะ”

“จริงหรหะคะ!”

“ไม่รู้สิจ๊ะ ถ้าอยากรู้ สงสัยรินต้องไปดูเองแล้วละมัง”

“จ้ะรินจะรีบไปรีบกลับนะคะ รินรักป้าดาวที่สุด”

ยังไม่ทันที่ดวงดาวจะบอกว่าไม่ต้องรีบ เจ้าของเสียงเจ็อยแจ้วก็แผ่นแผล้วออกจากบ้านไปเรียบร้อยแล้ว ทิ้งให้คนเป็นผู้ปกครองอย่างเธอได้แต่ส่ายหน้าพลางยิ้มขำ รีบร้อนแบบนี้ดวงดาวคิดว่าอีกไม่นานคงได้ยินเสียงตุลอยมาเป็นแน่

เอาเถอะ เอาเป็นว่าเธอฝากให้คนข้างบ้านคนนั้นทำหน้าที่ดูแลแทนเธอไปก็แล้วกัน

...

รินลดาถึงเดินกึ่งวิ่งมาถึงรั้วบ้านที่ติดกับบ้านหลังข้างๆ รั้วไม่
ระแนงไม่เป็นอุปสรรคที่เธอจะมุดเข้าไปอย่างเช่นเมื่อหลายปีก่อน
ดวงตาคู่สวยของหญิงสาวมองดวงไฟในบ้านที่ยังส่องสว่างอย่างถาวร
ทั่ว คล้ายเปิดไว้เพื่อรอเธอ เพราะรู้ว่าเธอไม่ถูกกับความมืด กระทั่ง
ศาลาไม้ข้างรั้วบ้านซึ่งเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจของเธอมาหลายปีก็
เปิดไฟไว้สว่างเช่นกัน

“เดินดีๆ ริน อย่าวิ่ง”

พอวิ่งเข้ามาถึงตัวบ้านหลังใหญ่ รินลดาก็ได้ยินเสียงเข้มๆ ของ
คนที่ดูเธอบ่อยยิ่งกว่าผู้ปกครองรวมกันทั้งปีดั่งลอยมา

“ริน อาบอกว่าอย่าวิ่งไฉนครับ ถ้าล้มมาอาจจะตีขี้กันนะ”

รินลดาไม่สนใจเสียงบ่นที่ดังมาเป็นระยะ ยังคงรักษาเสียงวิ่ง
ตึงตึงของเธอไว้เช่นเดิม เจ้าของบ้านคงไม่ต้องเดาให้เสียเวลาก็รู้ว่าเป็น
เธอที่วิ่งหน้าตั้งเข้ามาในเวลานี้ เพราะนอกจากเธอแล้ว รินลดาไม่เห็น
ว่ามีใครเข้าออกนอกในบ้านหลังนี้ตามใจชอบเหมือนเธออีก

“ว้าว! อาถิทำทั้งหมดนี้เลยหรอคะ!”

เมื่อเห็นสิ่งที่คุณอาข้างบ้านเตรียมไว้ให้ รินลดาถึงกับยิ้มกว้าง
ไม่หุบ ชีวิตนักศึกษาปีสามเทอมสุดท้ายของเธอปิดฉากลงได้อย่าง
สวยงามเพราะอาหารมื้อใหญ่ที่วางเรียงรายบนโต๊ะตรงหน้า แน่นนอน
ว่าทั้งหมดนี้เป็นเมนูโปรดเธอ

“อาไม่ได้อยากทำ แต่ขี้เกียจฟังเด็กบางคนบ่น”

และเด็กคนทีว่านั้นก็หัวเราะด้วยเสียงสดใส ไม่สนใจแม้แต่น้อย
ว่าเธอถูกค่อนขอดอยู่ รินลดาเลื่อนเก้าอี้ออกมาแล้วนั่งลงอย่างรู้งาน
เธอมองจานอาหารทั้งหมดด้วยดวงตาเป็นประกายแสนถูกใจ

“ถ้ากินไม่หมดอาตี้นะ”

“อาถิไม่ได้ตีรินแน่ค่ะ เพราะตอนนี้รินหิวมาก!”

คำว่าหิวมากที่เธอเน้นย้ำทำเอาได้ยินเสียงหัวเราะซ้ำจากใคร

บางคน แต่รินลดาไม่มีเวลาสนใจแม้แต่นิด เพราะการสอบวันสุดท้าย
ดึงพลังงานในร่างกายของเธอไปจนหมด หัวโซซนินิดที่ว่าอาหารที่วาง
เรียงรายอยู่ตรงหน้านี้ เธอจะจัดการไม่ให้เหลือแม้แต่จานเดียว

แต่ถึงจะเหลือรินลดาก็รู้ว่าเธอไม่มีทางถูกตีแน่ๆ เพราะแม่
ทำทางของอีกฝ่ายจะไม่เหมือนคนใจดี แต่พอได้รู้จักจริงๆ กลับใจดียิ่ง
กว่าใคร แม้ใบหน้าของเขาจะเรียบนิ่งและดูดูในบางครั้ง แต่กลับเป็น
คนที่คอยโอ้อ้อมมากที่สุดอีกคนหนึ่ง

แน่นอนว่าคนคนนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากคุณอาข้างบ้าน
ที่ชื่อธีรदनย์ของเธอ

ส่วนคำว่า ‘อาธี’ ที่เธอใช้เรียกแทนชื่อเขานั้น รินลดาคิดว่าเธอ
ชินเสียแล้ว แม้ระหว่างเธอกับเขาจะไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ ทางสาย
เลือด ไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ ทางเครือญาติ แต่เธอเรียกของเธอมาน
เนิ่นนาน มันจึงกลายเป็นคำพูดติดปาก แต่ช่วงหลังมานี้รินลดายอมรับ
ว่าเธออยากลองเรียกเขาด้วยคำอื่นดูบ้าง เพราะเธอไม่ได้อยากเป็นแค่
เด็กข้างบ้านที่เขาเอ็นดูอีกต่อไปแล้ว

รินลดาคิดว่าเธอต้องการมากกว่านั้น

หมดทั้งใจของเขานั้นละมั้ง...คือสิ่งที่เธอปรารถนาอยากจะครอบ
ครอง

ประตูความรู้สึกรักของเขาบานนี้เธออยากลองเปิดเข้าไปสักครั้ง
แม้จะรู้ว่าหลังประตูบานนั้นอาจไม่มีคำตอบที่เธอรออยู่ แม้ยังไม่
มั่นใจว่าคำตอบที่ได้จะเป็นรอยยิ้มหรือคราบน้ำตา แต่ถ้าไม่ลองเสี่ยง
เปิดเข้าไป สุดท้ายเธอคงเป็นได้แค่เด็กข้างบ้านที่เขาเอ็นดู...

หญิงสาวสัญญาว่าจะยอมรับทุกผลการกระทำอย่างเต็มที่
ไม่ว่าคำตอบจะออกมาเป็นเช่นไร

เพราะหากวันหนึ่งมีใครสักคนถามเธอว่ารักครั้งแรกของเธอ
เกิดขึ้นกับใคร

เธอจะได้ตบออกไปอย่างไม่ลังเลเท่ากับ ‘คุณอาข้างบ้าน’ ที่ชื่อ ‘ธีรदनย์’

ในวันที่เธอออกหัก

หากให้พูดถึงความผิดหวัง แน่ชัวร์ว่าย่อมเกิดขึ้นพร้อมความเจ็บปวดและเสียใจ...เป็นความลงตัวที่ผูกติดกันมาเนิ่นนานแทบแยกไม่ออก ซึ่งนิยามความเจ็บปวดของแต่ละคนก็แตกต่างกันไป ตามแต่ความเข้มแข็งของร่างกายและจิตใจที่จะอดทนต่อเรื่องนั้นๆ ไหว

แต่ท้ายที่สุดแล้วไม่ว่าจะเป็นความเจ็บปวดรูปแบบใดก็ไม่มีใครปรารถนาให้เกิดขึ้นทั้งนั้น โดยเฉพาะความเจ็บปวดในรูปแบบของ ‘ความรัก’ ซึ่งมักมาพร้อมกับความเสียใจและคราบน้ำตา

รินลดาไม่แน่ใจว่าคนอื่นผิดหวังเรื่องความรักกันมากน้อยแค่ไหน เริ่มต้นกันตั้งแต่เมื่อไร แต่สำหรับเธอแล้ว ความผิดหวังในเรื่องนี้เปิดฉากให้เจ็บช้ำตั้งแต่ครั้งแรกที่สารภาพรักกับ ‘เขา’ เลย์ทีเดียว

‘รินรักอาธี’

เธอยังจำแวตาทึนตระหนกของชายผู้เป็นรักแรกและรักเดียวคนนั้นได้ดี ‘อาธี’ ที่เธอเรียกชื่อด้วยเสียงสั้นเครือค่อยๆ ก้าวถอยหลังเดินห่างออกไปเรื่อยๆ คนที่เคยใจดีและตามใจเธอยิ่งกว่าใคร ในตอนนั้นเขากลับมองเธอด้วยสายตาทที่เต็มไปด้วยคำถาม

‘อาไม่คิดว่านั้นคือความรัก รินยังเด็ก รินอาจจะแค่สับสนเพราะอาใจดีกับเรา’

เขาบอกว่าความรู้สึกของเธอไม่ใช่ความรัก
เขาบอกว่าเธอแค่สับสนเพราะความใจดีที่ผ่านมา
แต่เธอลับชวยากตะโกนออกไปเหลือเกินว่าเขาเป็นผู้ชายที่
ใจร้ายที่สุด!

เขารู้ได้อย่างไรถึงกล้าตัดสินความรู้สึกเธอออกมาในแง่ไหน หรือ
เหตุผลเพราะแค่เธอยังเด็ก เพราะยังอ่อนต่อโลกในสายตาเขาใช่ไหม
เขาถึงได้ดูถูกความรู้สึกเธอขนาดนี้

‘รินไม่ได้สับสน รินว่าเรื่องนี้อาธิตีดีกว่าใคร’

ผู้ชายที่ชื่อ ‘ธีรตณย์’ คนนั้นรู้ดียิ่งกว่าใคร เขารู้ว่าเธอจะไม่พูด
ออกไป ถ้าไม่มั่นใจในความรู้สึก แต่ก็นั่นแหละ ที่เขาเลือกตอบเช่นนั้น
ยอมแน่ชัดแล้วว่าคำตอบของเขาคืออะไร

‘เราจะไม่คุยกันเรื่องนี้อีกริน’

‘ทำไมคะ หรืออาธิตีอยากให้รินพิสูจน์’

‘หยุดสิ่งที่เราคิดจะทำเดี๋ยวนี้ริน!’

รินลดผ้ายืนยิ้มเมื่อความทรงจำหวนมาถึงตอนที่มือเธอค่อยๆ
ปลดกระดุมเสื้อเม็ดบนออก มันยังไม่ทันหลุดจากรังคุดด้วยซ้ำ คนตรง
หน้าก็ตวาดราวกับโกรธเคืองการกระทำของเธอหนักหนา

เธอแค่อยากพิสูจน์

พิสูจน์ให้เขาเห็นว่าความรู้สึกเธอไม่ใช่เรื่องล้อเล่น คำว่ารักที่พูด
ออกไปไม่ใช่แค่ความสับสนอย่างที่เขากล่าวหา แต่ความไม่พอใจที่เขา
แสดงออกทางสายตาแสนดุคั่นกลับกระซอกเธอมาสู่ความจริง

เขาไม่ได้รักเธอ

ผู้ชายคนนั้นไม่ได้รักเธอ หรือแม้แต่จะต้องการกันด้วยซ้ำ ขนาด
เธอคิดจะเปลื้องผ้า ยืนปลดกระดุมต่อหน้า เขายังไม่เหลียวแล
นอกจากนั้นดวงตาคมดูยังเต็มไปด้วยความขุ่นเคืองและไม่พอใจ โกรธ
ราวกับจะตรงเข้ามากระซอกสาบเสื้อที่เปิดออกเพียงน้อยนิดของเธอ

เข้าหากันเพราะทนมองไม่ได้

‘ติดกระดุมเสื้อแล้วกลับบ้านไปก่อน ถ้ารินทำแบบนี้ อาคิดว่าเรายังไม่ควรมาเจอกัน’

คำพูดแสนใจร้ายของคุณอาข้างบ้านอย่างเขาช่างจริงจังและหนักแน่น นั่นเป็นครั้งแรกที่คนสารภาพรักอย่างรินลดาเจ็บจนพูดไม่ออก สิ่งที่เธอรับรู้ต่อนั้นมีเพียงความไม่พอใจของคนตรงหน้า ความไม่พอใจที่เขาแสดงออกทางน้ำเสียงและสายตาอย่างไม่คิดปิดบัง

ใช้สิ เธอคงเป็นแค่เด็กกะโปโลคนหนึ่งในสายตาเขา ไม่มีอะไรน่าสนใจ ไม่มีเสน่ห์เย้ายวนเหมือนสาวสวยที่เธอเห็นเมื่อหลายวันก่อน ผู้หญิงคนนั้นดูดีจนเธอเทียบไม่ติด ขนาดมองจากระยะไกลเธอยังรู้ว่าตัวเองคงแพ้ตั้งแต่ยังไม่ลงแข่ง

แต่เพราะเธอไม่ยอมยกอมแพ้นี้ เพราะไม่ยอมยกอมแพ้... เธอถึงเลือกเปิดเผยความรู้สึกให้เขารู้ ลึกลงๆ แล้วรินลดาคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับคุณอาข้างบ้านอาจจะเปลี่ยนแปลงได้ แต่สุดท้ายคำพูดจากปากเขาก็ย่ำซัดแล้วว่าเธอคิดผิด

เธอไม่ใช่คนที่ถูกเลือก

รินลดาอหึกครั้งแรกในวันที่ตัดสินใจสารภาพรัก เป็นเรื่องตลกร้ายที่จะหัวเราะก็ไม่ได้ ร้องไห้ก็ไม่ออก ขนาดเธอยอมทำใจกล้าข่มความอายเสนอตัวให้เขาเซยชมหวังพิสูจน์ความจริงใจและความรู้สึกที่มีต่อเขา สุดท้ายนอกจากจะไม่ประสบความสำเร็จ ยังถูกเขาไล่ออกจากบ้าน คำพูดที่ยังรักษามารยาทนั้นไม่ได้ทำให้ความเจ็บปวดในใจเธอลดลงแม้แต่น้อย

ต่อจากนี้เธอคงไม่กล้ากลับมาเหยียบบ้านหลังนี้อีก หลุมหลบภัยที่เคยคิดว่าเป็นของตัวเองมาตลอดราวกับถูกปิดตายและลงกลอนอย่างแน่นหนา แน่นหนาพอๆ กับหัวใจเจ้าของบ้านที่เธอไม่สามารถเปิดเข้าไปได้

คนนอกหักน้ำตานองอย่างรินลดาकिनไม่ได้นอนไม่หลับอยู่หลายวัน กระทั่งคุณป้า ‘ดวงดาว’ ผู้ปกครองซึ่งรักเธอเหมือนลูกแท้ๆ เดินเข้ามาหาพลางปลอบโยนด้วยถ้อยคำที่เต็มไปด้วยความเข้าอกเข้าใจ

‘เสียใจที่เธอรัก ก็ยังดีกว่าเสียใจที่รินไม่ได้พูดออกไปไม่ใช่หรือลูก’

ราวกับว่านั่นเป็นคำพูดที่ปลดล็อกความรู้สึกทั้งหมดของเธอให้คลายออก เสียใจที่เธอรักก็ดีกว่ามานั่งเสียตายน่าทำไมถึงไม่พูดออกไปตั้งแต่แรก

‘แต่รินเจ็บจังเลยค่ะ’

‘ความรักก็แบบนี้แหละ แต่เดี๋ยววันหนึ่งความรู้สึกพวกนั้นมันก็จะหายไปเอง เชื่อป้าสิ’

‘อาธิคงเกลียดรินแล้ว รินเป็นเด็กไม่น่ารัก อาธิไม่อยากจะเห็นหน้ารินแล้วค่ะป้าดาว’

‘จั้นเอาแบบนี้ดีไหม ไปพักที่คอนโดของเราก่อน ออกจากตรงนี้ไปสักพัก ป้าเชื่อว่าเดี๋ยวทุกอย่างจะดีขึ้น เพราะรินของป้าเก่งอยู่แล้ว’

จุดเริ่มต้นในการย้ายออกจากบ้านครั้งแรกของเธอเกิดขึ้นในตอนนั้น รินลดาเติบโตมาด้วยการเลี้ยงดูของคุณลุงคุณป้าเพราะสูญเสียบิดามารดาไปตั้งแต่วัยเยาว์ จนความทรงจำเกี่ยวกับพวกท่านเลื่อนรางแทบจำไม่ได้ ทว่าทุกครั้งที่จะลึกลับถึง ทุกครั้งที่รินลดา morphology พวกท่าน เธอยังรับรู้ได้ถึงความรักและรู้สึกชอบคุณอยู่เสมอ

ขอบคุณที่ทำให้เธอเกิดมา และขอบคุณที่ทำให้เธอได้พบกับครอบครัวที่แสนอบอุ่นเช่นนี้

“ไว้ลูกกับป้าจะแวะมาเยี่ยมบ่อยๆ นะจ๊ะ”

น้ำเสียงอบอุ่นของผู้ปกครองที่ยืนอยู่ตรงหน้าเรียกรินลดาให้หลุดจากภวังค์ความทรงจำ เธอค่อยๆ คลี่ยิ้ม ก่อนจะถูกท่านดึงเข้าไป

กอดไว้แน่น

“รินต้องคิดถึงทั้งสองคนมากแน่ๆ เลย”

หญิงสาวที่ถูกผู้ปกครองทั้งสองกอดแน่นบอเสียงอื้ออึง กอดตอบคนสองคนที่รักและเอ็นดูเธอไม่ต่างจากลูกแท้ๆ ด้วยท่อนแขนเล็กๆ เพื่อสัมผัสกับความหวัง

“อะไรกัน ยังไม่ทันจัดของเข้าห้องก็มีคนงอแงซะแล้วหรอเนี่ย”

“รินเปล่งอแงซะหน่อย รินพูดเรื่องจริงต่างหากล่ะคะ”

ดวงดาวว่าพลางยิ้มขำ ส่วนรินลดายังคงอ่อนต่อนไปหน้าที่แกลังงอแงเมื่อครู่จะค่อยๆ เปลี่ยนเป็นยิ้มหวานอย่างเอาใจ

“ถึงจะพูดแบบนี้ปากกับลูกก็ไม่ช่วยย้ายของกลับบ้านหรอกนะจะไม่ต้องมาอ่อนเสียให้ยาก”

ได้ยินแบบนี้คนอ่อนก็หัวเราะว่า รินลดาไม่ได้งอแงอยากตามผู้ปกครองกลับบ้านอย่างที่ถูกล่อลวงเสียหน่อย เธออ่อนเพราะคงจะคิดถึงท่านทั้งสองมากๆ ต่างหาก แต่เพราะตัดสินใจมาอย่างดีแล้ว เธอจึงไม่คิดเปลี่ยนใจอีก สิ่งที่เธอทำได้ตอนนี้คือทำให้พวกท่านวางใจว่าเธอดูแลตัวเองได้

“อยู่คนเดียวก็ดูแลตัวเองดีๆ นะลูก”

“รับทราบแล้วค่ะ รินลดาจะปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัดเลย!”

“เด็กคนนี้นี่”

ดวงดาวยิ้มขำ หันมองไปหน้าเป็อนยิ้มของหลานสาวที่มีแต่ความแก่นแก้วแล้วสายหน้า ออดคิดไม่ได้เลยว่าบ้านเธอจะเหงาแค่ไหนเมื่อไม่มีรินลดาคอยป่วน ถึงอย่างนั้นเธอก็กลับไม่คิดห้ามตอนหลานสาวตอบรับคำแนะนำของเธอ

รินลดาอาจจะเสียใจมากกว่าเดิมหากยังอยู่ตรงนั้น ตรงที่ยังมองเห็นชายหนุ่มอีกคนซึ่งตัดความสัมพันธ์กับหลานของเธอ แต่เรื่องนี้

ดวงดาวไม่โทษว่าเป็นความผิดของธีรदनย์ จิตใจคนบังคับให้รักชอบใครได้เสียที่ไหน เธอจึงไม่คิดกล่าวโทษใคร แต่เลือกจัดการแคในส่วนที่ผู้ปกครองอย่างเธอทำได้แทน

ดวงดาวเลี้ยงลูกทุกคนมาอย่างอิสระ เธอเคารพการตัดสินใจของลูกทุกคนเสมอ ดังนั้นเมื่อรินลดาตัดสินใจแล้วว่าจะทำเช่นนี้ เธอก็เชื่อมั่นเป็นการตัดสินใจที่ดีที่สุดสำหรับหลานสาวเธอ

“ไปเถอะคุณ ให้หลานขึ้นไปจัดข้าวของได้แล้ว ผมว่าคนที่จะคิดถึงจนทนไม่ไหวน่าจะให้คุณมากกว่า”

“คุณก็”

หัตเทพมองภรรยาที่หันมามองค้อนเขาด้วยรอยยิ้มข้น เห็นอยู่ชัดๆ ว่าที่ยังยึดคุยกันอยู่นะเพราะใคร คนที่จะคิดถึงหลานสาวจนทนไม่ไหวคือ ภรรยาของเขาต่างหาก

“ไม่มีใครรู้ใจป่าดาวเท่าลุงหัตถ์อีกแล้ว”

“เนอะ”

รินลดาหัวเราะคิก มองผู้ปกครองที่เธอรักค้อนกันไปมาแล้วทั้งกอดทั้งหอมอีกยกใหญ่ เล่นเอาคนถูกจู่โจมกะทันหันหัวเราะร่วนทันที

“รินสัญญาว่าจะดูแลตัวเองอย่างดี คุณลูกกับคุณป้าไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ”

เมื่อผละออกจากอ้อมแขนของท่านทั้งสอง รินลดาที่ย่ำเสียงหนักแน่น เธออยากให้พวกท่านวางใจ แม้ครั้งนี้จะเป็นครั้งแรกที่เธอตัดสินใจย้ายออกจากบ้านที่อยู่มาตั้งแต่เด็ก แต่รินลดาเชื่อว่าเธอดูแลตัวเองได้ และการตัดสินใจนี้ถูกต้องที่สุดแล้วจริงๆ

เธอต้องหลบออกมาจากตรงนั้นสักพัก เพราะการอยู่ใกล้คุณอาข้างบ้านคนนั้นมีแต่จะทำให้เธอยิ่งเจ็บปวด

“ลุงชัชชับริดดีๆ น้ำ ห้ามซับริว แล้วก็ห้ามแข่งเพ็ยวฟ้าวเป็นวัยรุ่นนะคะ”

รินลดาปิดเรื่องวุ่นวายออกจากหัว ก่อนจะหันไปฝากฝังกับลุงช้อยซึ่งเป็นคนขับรถคนเก่าคนแก่ของบ้าน หญิงสาวยื่นรถกระแทงรถยนต์คันหรูเคลื่อนตัวออกไป ใบหน้าสวยหวานที่ยิ้มกว้างก่อนหน้าจึงค่อยๆ กลับมาเรียงดังเดิม รินลดาหายใจเข้าออกซ้ำๆ ลึกๆ หวังเรียกกำลังใจให้กลับมาเต็มเปี่ยมเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่

“เอาน่าริน แค่นี้ไม่เป็นไรหรอก”

ฝ่ามือเส็กตบปุๆ ลงบนหน้าอกของตัวเองหนึ่งที่ก่อนจะหมุนตัวกลับ เธอไม่มีเวลามากนั่งเสียใจหรอก เพราะยังมีข้าวของให้จัดการอีกมาก ยิ่งจะมาคิดมากหรือลั้งเลตอนนี้ก็คงไม่ทันแล้ว สิ่งที่เราทำได้คือต้องเดินหน้าต่อเท่านั้น

ความจริงแล้วจะบอกว่าการตัดสินใจครั้งนี้ค่อนข้างกะทันหันก็ว่าได้ รินลดายอมรับว่าเธอใช้เวลาแค่ไม่กี่วันในการเตรียมตัวเตรียมใจ ในเมื่อเธอไม่มีอะไรจะเสียแล้ว หนีมาพักใจเสียบๆ คนเดียวคงไม่มีใครว่าหรอก

หลังจากวันที่เธอบ้ำบั้น คิดเปลื้องผ้าต่อหน้าคุณอาข้างบ้านครั้งนั้น เธอก็ไม่ได้เจอเขาอีก และเขาเองก็ใจร้ายมากพอที่ไม่ติดต่อหาเธอเช่นกัน กระทั่งข้อความที่เธอส่งไปหา เขายังไม่คิดตอบกลับ ไม่แม้แต่จะถามไถ่ถึงความรู้สึกของเธอเลยด้วยซ้ำ ทั้งที่เมื่อก่อนเขาใจดีกับเธอมากกว่าใครแท้ๆ ไม่คิดว่าพอตัดสินใจสารภาพความรู้สึกออกไป ทุกอย่างจะกลับตาลปัตรไปหมด

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากจนเธอตั้งรับความเปลี่ยนแปลงไม่ทัน ความเอ็นดูในวันวานกลับกลายเป็นสายตาที่เต็มไปด้วยความผิดหวัง รอยยิ้มแสนอบอุ่นเหลือเพียงความเฉยชา รินลดาไม่เข้าใจว่าเธอทำอะไรผิดนัก ถึงอย่างนั้นเธอก็คงไม่มีโอกาสได้ถามเขาอีกแล้ว เพราะชายหนุ่มแสดงชัดว่าไม่อยากมาเจอเธออีก นั่นคงเป็นคำตอบที่ชัดเจนแล้วว่าเธอควรถอยออกมา

แม้จะรู้และเข้าใจทุกอย่าง แต่เธอก็อดเสียใจไม่ได้อยู่ดี

หญิงสาวเข็ดน้ำตาที่ไหลออกมาเงียบๆ เมื่อนึกถึงความทรงจำครั้งเก่า ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าแผลที่สดใหม่นี้ยังคงย้ำความเสียใจของเธออยู่ซ้ำๆ เสียงตวาดกร้าวของเขายังดังก้องอยู่ในหัวเหมือนเรื่องเพ็งเกิดขึ้นเมื่อวาน ทั้งที่ความจริงก็ผ่านมาสักกระยะแล้ว

เรื่องน่าเจ็บใจที่สุดสำหรับเธอคือ ยิ่งอยากลืมเขามากเท่าไร ความทรงจำรอบตัวกลับยิ่งเติมไปด้วยเรื่องราวของเขา หนังสือเล่มโปรดที่เขาซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิด ไปสตาร์ทดิสวอยซ์ ที่ส่งมาจากต่างประเทศเวลาเขาไปทำงาน ของขวัญ ตุ๊กตา หรือแม้กระทั่งเครื่องประดับที่เธอสวมอยู่ก็ยิ่งเติมไปด้วยความทรงจำของเขา

ผู้ชายคนนั้นรู้ว่าเธอชอบอะไร แต่ทำไมถึงไม่เคยรู้เลยว่าเธอรักเขามากแค่ไหน

“ทำไมถึงใจร้ายกับรินนั้”

รินลดาตัดพ้อเสียงสั้นพรวด ขอบตาทั้งสองข้างร้อนผ่าว แต่พยายามฝืนตัวเองไม่ให้ร้องไห้อีก เธอรู้ว่าถ้าต่อให้ร้องไห้จนหมดแรงอีกฝ่ายก็คงไม่เห็นใจ ไมสิ เขาคงไม่แคร์ด้วยซ้ำว่าเธอจะรู้สึกอย่างไร เพราะผ่านมานานขนาดนี้แล้ว แต่ผู้ชายใจร้ายคนนั้นยังไม่คิดจะติดต่อกับเธอ

“รินแค่รักอาธี รินไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย”

รินลดาไม่เข้าใจว่าทำไมทุกอย่างถึงออกมาเป็นแบบนี้ แต่ในเมื่อคำตอบของเขาแน่ชัดแล้ว เธอเองก็ควรยอมรับเช่นกัน ต่อให้เธอมีคำถามอีกเป็นร้อยเป็นพันที่ยังรอฟังคำตอบจากเขาก็ตาม

คำถามที่ว่าทำไมถึงอยากให้เธอเปลี่ยนความรู้สึกที่มีต่อเขา ทำไมถึงบอกว่าความรู้สึกของเธอไม่ใช่ความรัก ทำไมเขาถึงใจร้ายกับเธอได้ลงคอ

ทำไม...

ในหัวของรินลดาเต็มไปด้วยคำถามอีกมากมาย ทั้งหมดล้วนเป็นคำถามที่เธอไม่รู้จะหาคำตอบมาได้อย่างไร ในเมื่อคนคนเดียวที่ตอบเธอได้เลือกตัดเธอออกจากชีวิตเสียแล้ว

‘เธอเป็นใคร แล้วเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้ได้ยังไง’

ภาพเหตุการณ์ครั้งแรกที่เธอได้พบกับเขายังติดแน่นในความทรงจำ เสียงคุ่มข่มของคนตัวโตในวันนั้นทำเธอตกใจจนแทบตกจากเปลญวนที่แขวนระหว่งต้นไม้ หนังสือนิยายที่ถืออยู่ร่วงลงพื้นเมื่อหันมาเจอเจ้าของ ныัรตาคุ่มข่มไม่แพ้หน้าเสียง

‘แล้วคุณล่ะจะเป็นใคร เข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้ได้ยังไง’

รินลดาจำได้ว่าตัวเองยียวนได้น่าตีแค่ไหน ความตกใจระคนโกรธเคืองเพราะหนังสือเล่มโปรดหล่นลงพื้นดินทำให้เธอไม่คิดหนี คิดหลัง ตอบโต้ออกไปแทนการตอบคำถาม เพราะมั่นใจว่าตัวเองเป็นฝ่ายถูก

เด็กน้อยรินลดาในตอนนั้นกวาดสายตามองบ้านหลังใหญ่ที่เธอแอบเข้ามาเที่ยวเล่นจนคุ้นชิน นานหลายปีแล้วที่ไม่เคยมีผู้บุกรุก แต่วันนั้นเธอกลับถูกใครบางคนถามเสียงข่มราวกับว่าคนที่ดูแลปิดกวาดพื้นที่มานั้นนานอย่างเธอเป็นผู้บุกรุกเสียเอง เธอจะยอมได้อย่างไร

‘ฉันเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ คิดว่าเข้ามาบ้านตัวเองไม่น่าจะมีความผิด แล้วเธอล่ะเป็นใคร ที่นี้จะตอบฉันได้หรือยัง’

พอได้ยินคำตอบ คนที่มั่นใจว่าตัวเองเป็นฝ่ายถูกกลับนั่งอึ้งจนพูดไม่ออก คำว่าเจ้าของบ้านที่ไม่คิดว่าจะได้ยินรุนแรงถึงขั้นทำให้เจ้าของร่างเล็กๆ เซอูบ

ตุ้บ!

คราวนี้ไม่ใช่แค่หนังสือที่หล่นลงพื้น แต่เป็นร่างของเธอที่ร่วงโครมลงมาด้วยเช่นกัน รินลดาตะเกียกตะกายจะลุก แต่ทำได้ไม่ถนัดนัก เพราะในมือคว่ำกอดหนังสือที่ต้องทะนุถนอมไว้อยู่ สุดท้ายก็ลำบาก

คนที่ได้ชื่อว่าเป็น ‘เจ้าของบ้าน’ ต้องมาช่วยพยุงเธอให้ลุกขึ้นเพราะ
เรียวแรงที่มีอยู่เหมือนจะหายไปเสียดื้อๆ เลย

‘ว่ายังไง ถึงกับหมดแรงไปเลยเธอเรา’

‘รินขอโทษค่ะ ริน...รินไม่รู้ว่าคุณคือเจ้าของบ้าน ริน...’

หลังจากนั้นเธอจำได้เลยว่าตัวเองพรั่งพรูคำขอโทษและอธิบาย
ไปหมดเปลือก ตั้งแต่วันแรกที่แอบมุดเข้ามาในรั้วบ้านกระทั่งวันที่ถูก
จับได้ อีกทั้งยังแนะนำตัวว่าเป็นลูกเต้าเหล่าใครเสร็จสรรพ ไม่ต้องรอ
อีกฝ่ายไต่ถามเพราะเกรงกลัวในความผิดเหลือเกิน

‘วันหลังถ้าอยากมาก็เข้ามาทางประตูบ้านดีๆ ไม่ใช่แอบมุดรั้ว
เข้ามาแบบนี้ เข้าใจหรือเปล่า’

‘ปะ...แปลว่าคุณยอมให้รินมาเล่นในนี้ได้หรือคะ’

‘อืม’

‘ขอบคุณค่ะ! ขอบคุณคุณมากนะคะ!’

‘ฉันชื่อธีรดาญ์ เรียกฉันว่าอารีก็ได้ ยินดีที่ได้รู้จักนะรินลดา’

รินลดาเฝ้ายิ้มเมื่อความทรงจำเก่าๆ หวนกลับมาเล่นงานอีกครั้ง
ยิ่งคิดถึงความทรงจำเกี่ยวกับผู้ชายคนนั้นมากเท่าไร น้ำตาที่คิดว่า
เหือดหายไปแล้วกลับยังไหลออกมาได้เรื่อยๆ ราวไม่หมดสิ้น

ครั้งนี้รินลดายอมรับว่าเสียใจ เธอเสียใจจริงๆ ที่สุดท้ายทุกอย่าง
ไม่เป็นตามที่หวัง แต่ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ เธอคิดว่าเธอคงเลือกทำ
แบบเดิมอยู่ดี เธอจะสารภาพรักกับเขาและซื่อสัตย์ต่อความรู้สึกของ
ตัวเอง

เธอไม่เสียดาย แต่สำหรับความเสียใจ เธอปฏิเสธไม่ได้เลยว่า
มันยังชัดเจนอยู่

‘รินขอพบปะที่ดีที่สุด อร่อยกว่ากินที่ร้านอาหารแพงๆ
อีก’

‘อืม อารู้แล้ว ชอบก็กินเยอะๆ ’

‘รินไม่เก่งภาษาเลยอะ รินท้อแล้วเนี่ย’

‘มานี่มา อาช่วยตีวให้’

‘ถ้าสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ อามีรางวัลให้รินด้วยนะ’

‘จริงนะคะ’

‘จริงสิ’

‘เย้! อารีใจที่สุด!’

ต่อจากนี้เธอคงไม่มีโอกาสได้ทำอะไรแบบนั้นอีกแล้ว คงไม่ได้
อยู่ชิมอาหารฝีมือเขา ไม่มีอีกแล้วคนที่ช่วยตีวหนังสือ และคงไม่มีอีก
แล้วสำหรับอารีที่สนใจดีของเธอ รินลดตาทำทุกอย่างพัง พังไปหมด
ตั้งแต่วันที่เธอสารภาพความรู้สึกกับเขา

เพราะหลังคิดว่าความใจดีของเขาอาจเปลี่ยนเป็นความรักได้ใน
สักวัน เพราะคิดว่าเขาเอ็นดูเธอจึงกล้าลองเสี่ยงกับความสัมพันธ์อัน
แสนเปราะบาง แต่มาวันนี้ความชัดเจนของคุณอาข้างบ้านเป็นคำตอบ
แล้วว่านั่นคือความคิดของเธอเพียงฝ่ายเดียว

เขาแคใจดี แต่คงไม่ใช่แค่เธอที่ได้รับมัน

ปึงป่อง!

ก่อนรินลดตาจะจมลึกกับเรื่องราวในอดีตมากกว่านี้ เสี่ยงกริ่งจาก
หน้าประตูก็ทำเอาคนเศร้าจำต้องเก็บกลิ่นทุกอย่างเอาไว้ก่อน รินลดตา
รีบเช็ดน้ำตาออก พยายามให้ตัวเองกลับมาเป็นปกติมากที่สุด แล้ว
ค่อยๆ เดินไปยังบานประตูเพื่อเปิดต้อนรับคนมาใหม่

“ทาต้า! ของโปรดเพื่อนรินมาแล้วจ้า!”

เจ้าของห้องระบายยิ้มกลบเกลื่อนความเศร้าเมื่อได้ยินเสียงอัน

คุณเคย แน่نونว่าไม่ต้องเดาให้เสียเวลา รินลดาที่รู้ว่าใครที่มาเยือนอยู่หน้าห้อง คงไม่มีใครอื่นแล้ว นอกจากเพื่อนสนิทตั้งแต่วัยเด็กอย่าง ‘เฟื่องฟ้า’

“ชื่ออะไรมาเยอะเยาะเนี่ย ได้ข่าวว่ากินกันแค่สองคนไม่ใช่หรือ”

เฟื่องฟ้าขันอาสามาช่วยเธอจัดห้องหลังรู้ว่าเธอย้ายออกมา อยู่คอนโดมิเนียมนครนครินทร์ แถมยังเอ่ยปากว่าจะซื้ออาหารแช่ๆ มาเลี้ยงฉลองการขึ้นบ้านใหม่ ก็เป็นข้ออ้างที่เหมาะสมกับเพื่อนของเธอดี นั่นแหละ แต่ความจริงรินลดา รู้ดีว่าอีกฝ่ายเป็นห่วงและไม่อยากให้เธอ อยู่คนเดียวต่างหาก จึงอาสาอยู่ด้วย

แน่นอนว่าเฟื่องฟ้าเป็นอีกคนที่รู้เรื่องการออกหักรักคู่ของเธอ ตั้งแต่ต้น นอกจากผู้ปกครองทั้งสองท่านแล้ว คนที่เธอเลืกรับบายให้ ฟังก็คือเพื่อนสนิทตั้งแต่วัยเยาว์คนนี้

“ของโปรดแกทั้งนั้นแหละ อย่าบ่นน่า”

เฟื่องฟ้าที่โผล่มาที่หน้าประตูเอ๋ย สองมือเต็มไปด้วยของโปรด เธออย่างที่เขาตักกล่าวอ้างจริงๆ แต่พอรินลดารีบตรงเข้าไปช่วยเพื่อน ถือของก็ต้องยืมซ้ำ เพราะเมื่อดูดี ๆ แล้วนอกจากของโปรดเธอครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งเหมือนจะเป็นของโปรดเจ้าตัวนั่นเอง

“แล้วจะกินหมดใหม่เนี่ย”

“ไม่รู้แหละ เรื่องนั้นเอาไว้ก่อน ตอนนี้อะไรก็มากินให้ตัวแตกกัน ไปข้างก็พอ”

ก็ถ้ากินหมดนี่จริงๆ เธอเชื่อว่ากินจนตัวแตกนะไม่ไกลเกินเอื้อมหรอก รินลดาคิดพลางส่ายหน้าซำๆ แล้วเชื้อเชิญเพื่อนรักเข้ามาในห้อง

“ห้องน่าอยู่นะเนี่ย ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว พาเพื่อนทัวร์ห้องหน่อย จ้า”

หลังนำอาหารทั้งหมดไปวางที่โต๊ะตัวเล็กในครัว เฟื่องฟ้าก็เอ๋ย

ปากให้เจ้าของบ้านพักรับพักรับใหม่ทันที น่าเสียดายที่คอนโดมิเนียมของครอบครัวเธออยู่คนละที่ แต่ยังถือว่าไม่ไกลกันมากนัก สามารถไปมาหาสู่กันได้สบายๆ

ความจริงเฟื่องฟ้าค่อนข้างดีใจที่รินลดาย้ายออกมาอยู่ข้างนอก เพราะบ้านหลังเดิมที่เจ้าตัวอยู่นั้นไกลจากมหาวิทยาลัยพอสมควร พอย้ายมาอยู่ตรงนี้ก็ค่อนข้างสะดวกสบายกว่า และอีกเหตุผลคือเธอจะได้พาเพื่อนสาวออกทะเลนอยน้ำค่ำคืนได้สะดวก

ถึงคุณลุงคุณป้าของรินลดาจะค่อนข้างหัวสมัยใหม่และเข้าใจวัยรุ่นเอามากๆ แต่เธอยอมรับว่ายังเกรงใจพวกท่านอยู่มากเพราะความแสนดี พอรู้ว่ารินลดาย้ายออกจึงไม่ต้องบอกเลยว่าเธอดีใจแค่ไหน เธอน่ะเคยคะยั้นคะยอเพื่อนรักอยู่หลายหนให้ย้ายออกมา เพราะทั้งสะดวกและไม่ต้องตื่นเช้าเพื่อเดินทาง แต่รินลดาก็บ่ายเบี่ยงว่ายังไม่ถึงเวลามาตลอด เธอแทบจะกลอกตาเป็นพันๆ ครั้งหลังได้ฟังเหตุผลที่เพื่อนเคยอ้อมแอ้มเอามากล่าวอ้าง เพราะความจริงแล้วเธอรู้ดีว่าเหตุผลที่รินลดาไม่ยอมย้ายออกก็เพราะคุณอาข้างบ้านคนนั้นต่างหาก

คิดแล้วเฟื่องฟ้ายังไม่โหดคุณธีรตนัยคนนั้นไม่หาย แต่เธอจะไม่พูดตอนนี้หรอก เพราะยังไม่อยากสะกิดแผลคนอกหักให้เลือดซิบ

“โชคดีมากเลยที่ผู้เช่าคนเก่าย้ายออก ไม่งั้นฉันคงไม่ได้ย้ายมาแน่ๆ ”

“อย่ามาๆ คอนโดฉันก็ว่างตั้งหลายห้อง ถ้าแกจะย้ายออกนะไม่ยากเลยริน ถ้าไม่ใช่เพราะอาธี...อ่า ขอโทษ”

ว่าจะไม่พูดแต่สุดท้ายกลับหลุดปากจนได้ เฟื่องฟ้ารีบตะครุบปากตัวเองทันที แต่เธอรู้ว่ามีไม่ทันแล้ว เพราะท่าทางที่ชะงักไปของเพื่อนรักบ่งบอกว่าเจ้าตัวยังเจ็บกับเรื่องนี้อยู่

“อะไร ไม่เห็นต้องขอโทษเลย แก่ไม่ได้พูดอะไรผิดสักหน่อย”

รินลดาอึ้งบางระหว่งมองสีหน้ารู้สึกผิดของเพื่อน เธอไม่ได้

พยายามกลบเกลื่อนความเศร้า เพราะรู้ว่าอย่างไรเพื่องฟ้าก็มองออก
“ไม่ต้องคิดมากนัก”

เจ้าของห้องตัวเล็กยังพาเพื่อนเดินสำรวจมาเรื่อยๆ กระทั่งมาหยุดอยู่หน้าห้องนอนซึ่งเป็นห้องใหญ่ที่สุด รินลดาเปิดประตูเข้าไปก่อนจะเดินไปหยุดตรงปลายเตียงแล้วทิ้งตัวนอนทันที

“เตียงนี้นิ่มมาก ดีที่สุดๆ ”

ว่าแล้วเจ้าของห้องก็กระดืบๆ เด้งตัวให้เพื่อนดู เพราะกลัวอีกฝ่ายจะไม่เชื่อ ส่วนเพื่องฟ้านั้นส่ายหน้าพลาบยืมขำ แต่สุดท้ายเธอก็ทิ้งตัวลงนอนข้างๆ เพื่อนแล้วเด้งตัวไปมาพร้อมกัน

“มันเจ็บมากเลยเธออริน”

“อืม แต่ก็น้อยลงกว่าวันแรกแล้วละ”

เพราะรู้สึกมากจึงเจ็บมาก เพราะแบบนี้เพื่องฟ้าจึงไม่จำเป็นต้องขอโทษอะไรเธอเลย เมื่อก่อนเธอยึดติดกับผู้ชายคนนั้นมากจริงๆ นั้นแหละ คิดแค่ว่าตัวเองมีความสุขเวลาอยู่ใกล้เขาก็พอแล้ว ถึงไม่ได้เจอกันทุกวัน แต่แค่รู้ว่าเขาอยู่บ้านข้างๆ เธอก็ดีใจจนเนื้อเต้น และคงเพราะยึดติดมากเกินไปอีกเช่นกัน พออะไรๆ ไม่เป็นตามที่หวังจึงเป๋จนเกือบจะเรียกว่าเสียศูนย์

“กับเรื่องนี้ ฉันเก่งไม่ออกเลยวะเพื่อง”

พอเป็นเรื่องของเขาเธอก็รู้สึกที่ตัวเองจัดการอะไรไม่ได้เลย แค่คิดถึงเขาโดยไม่ร้องไห้ เธอนั่นก็เก่งมากแล้วจริงๆ

“ก็ไม่เห็นต้องเก่ง กับเรื่องแบบนี้ใครจะไปทำเก่งอยู่ได้ ไม่ซีมีเป็นหมาจรเจ้าของก็ถือว่าดีแค่นั้นแล้ว”

รินลดาขมขำเมื่อได้ยินคำพูดเปรียบเปรยของเพื่อน แต่ก็จริงอย่างที่เพื่องฟ้าพูดนั่นแหละ เรื่องแบบนี้ใครจะมัวทำเก่งอยู่ได้ ออกหักครั้งแรกมีใครไม่ร้องไห้เสียใจกัน ถ้ามีจริงเธอก็ถือว่าคนคนนั้นแข็งแกร่งมากจนน่านับถือ

สำหรับเธอถือว่าสะบักสะบอมพอสมควรเลยทีเดียว

“พอๆ ไม่พูดเรื่องนี้แล้ว ออกไปกินข้าวกันดีกว่า เดี่ยวล้มตำป้า แต่ผมจะคายเครื่องซะก่อน”

บรรยากาศอิมคริมแบบนี้เฟื่องฟ้าไม่ค่อยปลื้มนัก เธอตั้งใจจะมาช่วยเพื่อนคลายเหงา แต่กลายเป็นว่าอยู่ๆ ก็วกกลับเข้าเรื่องเศร้าอีกจนได้ คนรู้สึกผิดจึงพยายามเปลี่ยนบรรยากาศโดยเอาของกินมาเป็นตัวคั่น แต่วันนี้เธอกับรินลดายังมีงานต้องทำอีกมาก ขึ้นมั่วแต่เศร้า รับรองว่าทำงานไม่เสร็จกันแน่ๆ

“กินแล้วจะได้รีบทำงานด้วย ได้ข่าวว่าจัดของยังไม่เสร็จนี่”

“อืม งั้นกินก่อนค่อยทำงานแล้วกัน กองทัพต้องเดินด้วยท้องนี่เนอะ”

“แน่นอนน!”

เฟื่องฟ้าตอบรับอย่างกระตือรือร้น ก่อนจะเป็นฝ่ายกระเด็นตัวลุกขึ้นแล้วเขย่าแขนเพื่อนแรงๆ พลางช่วยดึงให้ลุกขึ้นจากเตียง

“ไปๆ ลุก จันหิวจนจะกินแกเข้าไปได้ทั้งตัวแล้วเนี่ย”

“อันนั้นก็เวอร์ไป” รินลดาหัวเราะซ้ำ

“เอาน่า แกไม่เคยได้ยินคำโบราณที่ว่าอย่าถือคนบ้า อย่าว่าคนหิวหรือไง”

“มีก็บ้าแล้วมั้ง”

รินลดาสายหน้าอย่างอ่อนใจอีกครั้ง สุดท้ายทั้งเธอและเฟื่องฟ้าต่างก็หัวเราะพร้อมกัน ดูเหมือนความเห็นแก่กินของพวกเธอจะเอาชนะทุกอย่างได้จริงๆ

ไม่นานอาหารหน้าตาน่ารับประทานที่ซื้อมาทั้งหมดก็จัดใส่จานอย่างเรียบร้อย โชคดีที่ตอนย้ายข้าวของมาที่นี้ป่าดวงดาวกำชับให้เด็กๆ เก็บอุปกรณ์ครัวครบชุดใส่มาให้ด้วย ห้องของเธอจึงมีทั้งชุดจานชาม และแก้วน้ำเสร็จสรรพ นอกจากนั้นก็ยังมีสิ่งอำนวยความสะดวก

อื่นๆ แทบทุกอย่าง เรียกว่าแค่เก็บเสื้อผ้าเข้าตู้ เก็บหนังสือเข้าชั้น ห้อง
ใหม่ของเธอก็พร้อมเข้าพักโดยไม่มีอะไรขาดเหลือ

“อ้อฮือ ลาบน้ำตกดีอะ” เฟื่องฟ้าว่าก่อนจะจิ้มข้าวเหนียวตาม
เข้าปาก

“นี่ขนาดกินมาตั้งแต่เด็กแล้วนะ ฝีมือป่าแกยังไม่ตกเลย” ร้าน
นี้เธอกับรินลดาเป็นลูกค้ามาตั้งแต่วัยเยาว์ เรียกว่าเป็นร้านดีร้านแรก
เลยก็ว่าได้

“ฉันว่าปึกไก่ทอดน้ำปลาเด็ดกว่า” รินลดาออกความเห็นบ้าง

“อันนี้ไม่เถียง กินร้านไหนก็ไม่อร่อยเหมือนร้านป่าแก” คนไป
ซื้อมากับมืออย่างเฟื่องฟ้าพยักหน้าเห็นด้วย ถ้าป่าแกมาได้ยินที่พวก
เธอสองคนคุยกันคงดีใจยกใหญ่ เพราะโต๊ะตัวเล็กที่เคยว่างเปล่าบัดนี้
เต็มแน่นด้วยของกินจากร้านป่า แก่นอนว่าเรื่องรสชาติก็ไม่ผิดหวัง
เพราะทั้งอร่อย ทั้งแซบ จนต้องสูดน้ำมูก กลั้นน้ำตา เพราะความเผ็ด
ร้อน

“ว่าแล้วก็นึกถึงตอนเด็กเหมือนกันเนอะ” เฟื่องฟ้าขวนระลึก
ความหลัง

“ที่กินข้าวค้ำกินน้ำค้ำนะหรอ”

แล้วสองสาวก็หัวเราะขำพร้อมกันอีกครั้ง นึกถึงสมัยเด็กที่นั่งกิน
ไปน้ำตาไหลไปเพราะความเผ็ดร้อนที่ขึ้นชื่อ กระทั่งตอนนี้จะขึ้น
มหาวิทยาลัยปีสุดท้ายกันแล้วพวกเธอก็ยังซัดซาดกับรสชาติร้อนแรง
นี้ไม่เปลี่ยน

“ต่อไปคงไม่ได้กินบ่อยๆ แล้วแน่เลย”

รินลดาตัดพ้อไม่จริงจิงนัก เพราะตัดสินใจย้ายออกจากบ้านแล้ว
เธอก็ตั้งใจว่าจะไม่กลับเข้าไปเร็วๆ นี้ เหตุผลแรกเพราะมหาวิทยาลัย
ใกล้เปิดเทอมแล้ว เธอคิดว่าตัวเองคงยุ่ง และงานคงหนักเพราะเป็นปี
สุดท้าย ส่วนอีกเหตุผลที่ปฏิเสธไม่ได้ก็คือเรื่องของคุณอาข้างบ้านคน

นั้น

เธอยังไม่กล้ากลับไปเจอเขา เพราะกลัวว่าทุกอย่างที่ทำมาจะพังอีก หรือบางทีอาจจะพังมากกว่าเดิมถ้ากลับไปแล้วเจอเขาอยู่กับผู้หญิงคนนั้น

“จะกลัวอะไร มีฉันอยู่ทั้งคน แกลยากกินตอนไหนก็แค่สั่งมา แกร็บเพื่องคิดค่าบริการไม่แพงหรอก”

เฟื่องฟ้าขันอาสาพร้อมทั้งตั้งท่าจะจ้วงน้ำตักเข้าปาก ทว่าพอเหลือบเห็นสีหน้าเศร้าสร้อยของเพื่อนก็ถึงกับต้องรีบวางช้อนลงแล้วเอ่ยถาม

“อะไรอะ อยู่ดีๆ ก็ทำหน้าเศร้า นี่ย่าบอกนะว่าคิดเรื่องอะไรอีกแล้ว”

ไม่ต้องเดาให้เสียเวลาก็รู้ว่าตัวเองคิดถูก เฟื่องฟ้าถอนหายใจเบาๆ เธอไม่ได้จะต่อว่าเพราะเข้าใจความรู้สึกของเพื่อนเป็นอย่างดี คนที่เธอนึกคุณและอยากต่อว่าคือผู้ชายใจร้ายคนนั้นต่างหาก

คุณธีรदनัยคนนั้นกล้าดีอย่างไรถึงปฏิเสธเพื่อนเธอ!

โอเค เธอไม่ปฏิเสธก็ได้ว่าผู้ชายคนนั้นเพียบพร้อมทั้งรูปสมบัติและทรัพย์สมบัติ ซึ่งอาจจะมากกว่าที่หลายๆ คนจินตนาการไว้ เธอจึงไม่แปลกใจที่เพื่อนของเธอจะตกหลุมรักคุณอาข้างบ้านอย่างเขาเข้าเต็มเปา

แต่ถ้าพูดให้ถูก เธอไม่โกรธเรื่องที่คุณธีรदनัยคนนั้นปฏิเสธเพื่อนเธอ เข้าใจว่าความรู้สึกคนเราบังคับกันไม่ได้ แต่ที่เธอไม่ชอบใจคือคำกล่าวหาว่าความรู้สึกเพื่อนเธอคือความสับสนต่างหาก

สับสนบ้างบออะไร รินลดาตกหลุมรักคุณอาข้างบ้านมาสามปีเต็ม นี่เรียกสับสนตรงไหน!

“มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่จะลืมกันได้ง่ายๆ ซะหน่อย”

“เฮ้อ”

พอถูกทักท้วงตรงจุด รินลดา ก็เถียงไม่ออก เธอยอมรับเพราะ
ไม่มีความจำเป็นใดๆ ต้องปิดบังคนตรงหน้า เฟื่องฟ้าคือคนที่เธอไว้ใจ
ไม่ต่างจากคนในครอบครัว เรียกว่าหลายๆ เรื่องเธอกล้าเล่าให้เพื่อน
ฟังมากกว่าผู้ปกครองเสียอีก เรื่องที่เธอทำกันปลดประดุมเสื้อต่อหน้า
คุณอาข้างบ้านวันนั้นก็ด้วย

แน่นอนว่าเธอถูกเฟื่องฟ้าดุยกใหญ่ ไม่ใช่เพราะทำตัวกำกั้มเกิน
งาม แต่เพราะเป็นห่วงและกลัวเธอจะถูกเอาเปรียบ นึกๆ แล้วก็ตลก
ร้ายอยู่เหมือนกัน เพราะนอกจากเขาจะไม่ทำอะไรแล้ว เธอยังถูกต่อว่า
จนหน้าม่านอีกต่างหาก

ทั้งเจ็บ ทั้งอาย สุดท้ายก็ไม่มีอะไรสมหวังสักอย่าง

“ฉันก็คงเจ็บแบบนี้ไปอีกสักพักแหละ แต่แกไม่ต้องเป็นห่วง
หรอก คงไม่มีอะไรแยกว่านี้อีกแล้วมั้ง”

นั่นแหละ เธอคิดว่าคงไม่มีอะไรแย่ไปกว่านี้แล้ว รินลดาเชื่อว่า
สักวันเธอคงลืมเขาได้ แต่ก็เชื่ออีกเช่นกันว่าคงไม่ใช่เร็ววันนี้ ความรู้สึก
ที่บ่มเพาะมานานหลายปีคงไม่จางหายในเวลาเพียงแค่นี้ไม่กี่สัปดาห์
แต่ก็เชื่อว่าเธออยากจมอยู่กับความผิดหวังและเสียใจไปตลอด

ไม่เลย

เธอแค่งงหาวิธีลืมเขาไม่ได้เท่านั้นเอง

“ไม่ให้ห่วงได้หรือ ให้ฉันบอกใหม่ว่าตั้งแต่เข้ามาแกจ้องหน้าจอ
โทรศัพท์ที่ไปแล้วกี่ครั้ง”

“ก็...”

ก็เพราะยังหวังว่าเขาจะตอบข้อความของเธอบ้าง

รินลดาได้แต่ตอบคำถามเพื่อนในใจ ไม่กล้าพูดออกไปเพราะ
กลัวถูกเพื่อนดูอีกหน เธอรู้ว่าเฟื่องฟ้าเป็นห่วงและหวังดีกับเธอ แต่แผล
ที่ยังสดใหม่เช่นนี้เธอก็ยังหาทางรับมือไม่ถูก เธอไม่ได้อยากเศร้า ไม่
ได้อยากทำตัวอ่อนแอ หรือร้องขอความเห็นใจ ดังนั้นนอกจากข้อความ

สุดท้ายที่ส่งไป เธอจึงไม่ได้ทำอะไรอีก

‘ขอโทษที่ทำให้อาธูรู้สึกไม่ดีนะคะ รินจะไม่ไปรบกวนอาธูอีกแล้ว’

หลายสัปดาห์ที่ผ่านมาเธอรักษาคำพูดและความตั้งใจไว้ทุกอย่าง หักห้ามใจไม่ไปหา ไม่มองหน้า ไม่เข้าไปใกล้ กระทั่งเรื่องที่เขาตัดสินใจย้ายออกจากบ้าน เธอก็ยังไม่บอกเขา

ลึกๆ แล้วรินลดาารู้ดีว่าที่เธอทำแบบนี้เพราะยังกลัวคำตอบ กลัวว่าถ้าอีกฝ่ายไม่สนใจใยดีกับการมีอยู่หรือจากไปของเธอ หัวใจที่บอบช้ำอยู่แล้วจะยิ่งเจ็บหนักกว่าเดิม เธอจึงตัดสินใจง่าย ๆ โดยการหนีปัญหา เพราะเธอมั่นใจว่าต่อไปเธอจะยังอยู่หรือย้ายออกมา เขาก็คงไม่สนใจอยู่ดี

ก็ดีแล้ว ให้มันจบแบบนี้แหละดีที่สุดแล้ว

“ยายริน!”

“อะ...อะไร”

“เหม่ออีกแล้ว ฉันเรียกตั้งหลายที แกก็ไม่ยอมตอบ”

“โทษที ฉันไม่ได้ยินจริงๆ”

“เพราะมัวแต่คิดถึงอาธูละสิ ฉันรู้ทันหรอก”

คนเรียกอยู่นานตัดพ้อไม่จริงจังนัก เพียงฟ้าเข้าใจเพื่อนดี แต่เธอก็ไม่อยากเห็นรินลดาเจ็บปวดเพราะเรื่องนี้มากนัก นึกๆ ไปแล้วก็เคืองเขาไม่หาย เสียแรงที่เธอเคยแอบเชียร์อยู่ห่างๆ มาหลายปี นึกว่าคุณอาข้างบ้านของเพื่อนจะเป็นผู้ชายอบอุ่น แต่ที่ไหนได้เขาดันกลายเป็นคนที่ทำให้เพื่อนเธอนอนจมกองน้ำตาอยู่หลายวัน

คอยดูเถอะ! เธอจะกันท่าไม่ให้เข้าใกล้รินลดาอีกเลย!

“ไม่ได้การแล้ว ขึ้นปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไป ยังไงแกก็ลืมอาธูไม่ได้แน่”

ความจริงที่เฟื่องฟ้ามาวันนี้เพราะอยากดูให้แน่ใจว่ารินลดา

พร้อมจะลืมรักแรกอย่างทีกล่าวอ้างหรือเปล่า พอมาเห็นด้วยตาตัวเองแล้ว เธอก็มั่นใจเลยว่าเพื่อนรักไม่มีทางลืมคุณอาคนหล่อได้แน่นอน

“นี่ยาจริน แกเคยได้ยินคำพูดนี้ไหม ที่เขาบอกว่าคนเราจะไม่มีทางลืมรักเก่า ถ้าไม่เจอรักใหม่ล่ะ”

ถ้ายังเจ็บกับรักเก่าไม่หาย ก็หาคนใหม่มาตามหัวใจมันซะเลย!

เอาละ เพื่อฟ้าคิดว่าเธอพอจะนึกอะไรดีๆ ออกแล้ว

“นี่แกอย่าบอกนะว่าจะให้ฉันหาคนใหม่?”

“ก็ใช่นะสิ! ลืมๆ อาริของแกไปเถอะ ผู้ชายดีๆ ไม่ได้มีคนเดียวในโลกสักหน่อย”

แผนการในหัวของเฟื่องฟ้าแล่นเป็นฉากๆ โดยเฉพาะเรื่องหาผู้ชายคนใหม่มาตามใจเพื่อนรัก แต่เรื่องที่ว่าผู้ชายอย่างธีรदनย์ไม่ได้มีคนเดียวในโลกอาจเป็นคำพูดที่เกินจริงไปหน่อย

เฟื่องฟ้ารู้ว่าคุณอาคนหล่อคนนั้นเหมาะสมกับเพื่อนรักเธอไม่หยอก เวลาพวกเขาอยู่ด้วยกันบรรยากาศราวกับบอบบวลเป็นสีหวานๆ อธิบายไม่ถูก เคมีมันเข้ากันจนผลอเซียร์ออกนอกหน้าไปหลายครั้ง แต่ก็อย่างที่บอก ตอนนี้นั้นคงไม่มีประโยชน์แล้ว และเธอก็เปลี่ยนใจไม่เซียร์เขาแล้วเช่นกัน เพราะสุดท้ายคุณอาข้างบ้านคนนั้นก็เลือกปฏิเสธเพื่อนรักของเธออย่างไม่ไว้หน้า

เอาเป็นว่าคนนี้เธอไม่ให้ผ่านแล้ว ไม่! ผ่าน!

“วันนี้ไปร้านเสียวท์พกัน ฉันจะโทร. ให้เสียวจงโต๊ะให้เดี๋ยวนี้เลย”

“เดี๋ยวสิเฟื่อง นี่เอาจริงหรือ”

“จริง! เอาน่า ไม่ได้ผู้ แต่ไปเที่ยวซำๆ ก็ไม่เห็นเป็นไร”

เฟื่องฟ้าไม่ได้คาดหวังให้รินลดาลืมรักแรกอย่างคุณธีรदनย์ภายในเวลาเพียงไม่กี่วันนี้ แต่อย่างน้อยเธอก็อยากพาเพื่อนออกไปเปิดหูเปิดตาบ้าง เธอรู้ว่าสัปดาห์ที่ผ่านมารินลดาเศร้าจนไม่รู้จะเศร้าอย่างไรแล้ว ถ้าการลืมเขามันยากนัก แคไปตีตื้นให้หายคิดถึงผู้ชาย

คนนั้นสักชั่วโหมงสองชั่วโหมงก็ยังมีดี

“เอาแบบนี้แหละ ไม่ได้อาถื ก็ไปหาคนใหม่เอาข้างหน้า”

ว่าแล้วคนมุ่มมั้นก็รีบคว้าโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดหาพี่ชายทันที นั่นคือเฮียทัฬหหรือก็คือ ‘จอมทัฬห’ พี่ชายคนโตของเธอ ซึ่งเป็นหุ้นส่วนของไนต์คลับตั้งย่านสถานบันเทิงขึ้นชื่อนั่นเอง

“เฮีย วันนี้เข้าร้านหรือเปล่านั้น น้องอยากได้โต๊ะ... ไซค์นะ น้องจะไปกับยายริน”

รินลตามองเพื่อนรักคุยสายกับพี่ชายแล้วก็ได้แต่อ้าปากค้างสุดทายเป็นจิ้งส่ายหน้าซำๆ กับนิสัยคิดแล้วทำเลยของเพื่อนที่ไม่เคยเปลี่ยน จะปฏิเสธก็คงไม่ทัน เพราะเธอเพิ่งเห็นคนตรงหน้าทำมือเป็นสัญลักษณ์ว่าโอเค ซึ่งนั่นหมายความว่าโต๊ะที่อีกฝ่ายถามหาได้จริงไว้เรียบร้อยแล้ว

“รีบร้อย”

นั่นไงล่ะ ผิดจากที่คิดเสียทีไหน

“เดี๋ยวคืนนี้เรานั่งแท็กซี่ไปกัน ส่วนขากลับเฮียทัฬหบอกว่าจะมาส่ง เพราะงั้นเราสองคนมาได้เต็มที่!”

จากความอึ้งสุดทายเป็นเหลือเพียงความขบขัน รินลดาขมใจในความกระตือรือร้นของเพื่อนจริงๆ ที่สามารถจัดการทุกอย่างภายในเวลาแค่ไม่กี่นาที แต่แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน เพราะเธอเองก็อยากดื่มให้เมาหัวทิ่มไปข้างๆ อย่างน้อยๆ ถ้ายังลืมน้ำไม่ได้ พระพรหมท่านอาจจะเห็นใจส่งเนื้อคู่คนใหม่มาให้สักคน

แต่ก่อนอื่นเลย เธอว่าเธอควรบล็อกช่องทางติดต่อของเธอให้หมดเสียก่อน ไม่ใช่เพื่อป้องกันเขาติดต่อมา แต่กันไม่ให้ตัวเองโทรศัพท์หาเขาตอนเมาต่างหาก!

2

ในวันที่เขาเพิ่งรู้ตัว

“อ้าวธิดี มีธุระอะไรหรือเปล่าจะ วันนี้มาเสียค่าเช่า”

ดวงดาวเอ่ยถามพลางแยมยิ้มเมื่อเห็นชายหนุ่มหน้าตาคุ้นเคย มากดกริ่งหน้าประตู เธอแปลกใจนิดหน่อยที่เห็นอีกฝ่ายมายืนอยู่หน้า บ้าน เพราะปกติธีรदनย์ไม่ค่อยแวะมาหาในเวลาพลบค่ำเช่นนี้ ไม่สิ ปกติแล้วเจ้าตัวมักจะมาเพราะต้องแวะมาส่งหลานสาวของเธอที่ไป เล่นชนบ้านข้างๆ ต่างหาก

“ผมมาหาธิดีครับ พอดีผมแวะซื้อขนมร้านโปรดของเจ้าตัวมา เลยว่าจะเอามาฝาก”

เจ้าของชื้อตอบด้วยรอยยิ้ม ทว่าสายตากลับอดไม่ได้ที่จะมอง ลอดเข้าไปด้านในด้วยความคุ้นชิน ธีรदनย์รู้สึกว่บรรยากาศวันนี้ แปลกไปเล็กน้อย เขาไม่ได้ยินเสียงรินลดา ไม่เห็นเจ้าของใบหน้าสวย หวานที่มักวิ่งออกมาก่อนใครหากรู้ว่าเป็นเขา

“ถ้าอย่างนั้นเธอก็ต้องผิดหวังแล้วละ”

“รินไม่อยู่เหรอครับ”

“ใช่จะ น้องไม่อยู่”

“งั้นผมฝากขนมไว้ให้รินหน่อยได้ไหมครับ กลับมาถึงจะได้ทาน เลย”

ขนมร้านโปรดที่เขาแวะซื้อมาฝาก หากรับประทานทันทีจะยิ่งอร่อย แต่เก็บไว้สักหน่อย รสชาติก็คงไม่ด้อยลงไปนัก วีรदनย์แวะซื้อมาจากร้านดังในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง มันเป็นขนมร้านโปรดของรินลดา ที่ไม่ว่าผ่านไปเมื่อไร เจ้าตัวก็มักคะยั้นคะยอให้เขาพาแวะเข้าร้านเป็นประจำ

“อ้าว นี่สิไม่รู้หรือว่ารินย้ายออกไปอยู่ข้างนอกแล้ว ป้าก็นึกว่าน้องบอกก็เรื่องนี้แล้วเสียอีก”

“มะ...ไม่ครับ”

วีรदनย์รับรู้ได้ถึงเสียงสั่นไหวของตัวเอง มันเกือบจะเปล่งออกไปไม่ได้ และไม่ต้องคาดเดาก็รู้ว่าสาเหตุนั้นคืออะไร นอกจากเรื่องน่าตกใจที่เขาเพิ่งรับรู้มาเมื่อไม่กี่นาทีก่อน ก็คงไม่มีเรื่องอื่น

“รินไม่ได้บอกอะไรผมเลย”

หมายความว่าอย่างไร

รินลดาย้ายออกไปอยู่ข้างนอกโดยไม่บอกเขาอย่างนั้นหรือ

วีรदनย์เก็บความสงสัยและร้อนรุ่มที่สุมขึ้นไว้ในใจ ในหัวของเขาเต็มไปด้วยคำถามมากมาย แต่ยังไม่กล้าเสียมารยาทถามถึงรายละเอียดเมื่อคนเป็นผู้ใหญ่กว่าตรงหน้ายังไม่กล่าวถึง

“น้องย้ายออกไปอยู่คอนโดเก่าของป้านะจ๊ะ พอดีว่าคนเช่าเดิมไม่ต่อสัญญา ป้าเห็นว่าใกล้มหา'ลัยด้วยก็เลยไม่ขัดอะไร”

คนอายุมากกว่าอธิบายอย่างเป็นทางการเป็นธรรมชาติ ทว่าเหตุผลที่กล่าวอ้างนั้นมีส่วนถูกเพียงครึ่งเดียว เพราะอีกครึ่งดวงดาวมั่นใจว่าคนตรงหน้าเธอรู้สาเหตุดียิ่งกว่าใคร แม้ที่ผ่านมาเธอจะไม่เคยพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ความรู้สึกละอายของหลานสาวนั้นเธอรับรู้มาโดยตลอด

“แล้วน้อง เอ่อ ย้ายออกไปตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

“วันนี้แหละจ๊ะ ป้ากับลุงเพิ่งไปส่งมาเมื่อช่วงเช้านี้เอง ต่อไปก็คงสบายหูขึ้นเยอะเชียว ไม่มีเด็กช่างจ้ออย่างยายรินไปก่อวุ่น”

คนสูงวัยกว่าระบวยิ้ม นึกถึงเสียงเจ็ยแจ้วของหลานสาวแล้ว รู้สึกคิดถึงขึ้นมา ความจริงดวงดาวไม่เคยบังคับกะเกณฑ์ชีวิตของใคร แต่เมื่อหลายสัปดาห์ก่อนหัวใจของเธอต้องปวดแปลบเพียงเพราะเด็กน้อยที่เลี้ยงดูมาอย่างดีต้องร้องไห้ร้องให้ พรั่งพรูความเจ็บปวดหัวใจ เพราะรักครั้งแรกที่ไม่สมหวัง เธอจึงเอ่ยปากแนะนำให้หลานสาวย้ายออกไปอยู่ข้างนอก

“ไม่หอรอกครับ ที่ผ่านมารินไม่ได้กวนอะไรผมเลย”

“อย่างนั้นเธอจะ ได้ยินรีพูดแบบนี้ปากก็ค่อยสบายใจขึ้นมาหน่อย”

ดวงดาวเคยคิดอยากกีดกันไม่น้อย ในฐานะคนที่เลี้ยงดูรินลดา มาอย่างดี เธอไม่เคยอยากเห็นหลานสาวเสียใจ แต่ก็นั่นแหละ เธอรู้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องที่ผู้ใหญ่อย่างเธอควรยุ่ง ปล่อยให้เป็นการตัดสินใจของคนทั้งคู่คงเหมาะกว่า เพราะแม้จะเลี้ยงมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย แต่เธอก็ไม่เคยคิดบังคับกะเกณฑ์อะไร ยิ่งเรื่องความรัก ยิ่งไม่เคยคิดมาก่อน

ในครั้งนั้นรินลดา มาร้องให้กับเธอว่าอกหัก ไม่สมหวังในความ รักเพราะธีรदनย์ไม่เคยคิดจะรักชอบกันในแง่ นั้น แต่มาตอนนั้นดูเหมือนอะไรๆ จะไม่รุนแรงอย่างที่เธอนึกกลัว เพราะดวงดาวมั่นใจว่าสายตาของเธอมองไม่ผิด

ไฟส่องสว่างของบ้านรั้วข้างๆ เปิดจนสว่างจ้าเกือบทุกดวง ทว่าไบหน้าผู้เป็นเจ้าของกลับหม่นหมองผิดกับแสงสีนวลตา ธีรदनย์ กลับเข้าบ้านด้วยความร้อนรนใจ ความวูบไหวงที่อธิบายไม่ถูกเกาะกิน อยู่ข้างในจนผลลถอนหายใจแรงๆ อยู่หลายครั้ง

โทรศัพท์มือถือที่เขายพยามหลีกเลี่ยงอยู่หลายวัน ในที่สุด เขาก็ต้องหยิบมันมากดเปิดข้อความที่อ่านค้างไว้จนได้

‘ขอโทษที่ทำให้อาธีรู้สึกไม่ดีนะคะ รินจะไม่ไปรบกวนอาธีอีก

แล้ว'

นี่นะเธอวิธีที่รินลดาบอกว่าจะไม่มารบกวนเขาอีก

นี่คือวิธีที่เธอคิดจะทำใช่ไหม

ให้มันได้อย่างนี้สิ!

ฝ่ามือใหญ่ของชายหนุ่มเสกกลุ่มผมแรงๆ ตามอารมณ์ที่ไม่ปกติ
นัก นี่คงเป็นสาเหตุที่หลายวันมานี้รินลดาหลบหน้าเขา เด็กคนนั้นไม่
มาให้เขาเห็นหน้าเลยแม้แต่ครั้งเดียว ไม่มีแม้แต่เสียงเจ็ยแจ้วคอย
เรียกหาหรือก่อกวน

เดิมที่เขาคิดว่าแค่ปล่อยเอาไว้สักพัก ทุกอย่างคงดีขึ้น ความ
สัมพันธ์ที่เกือบล้ำเส้นของพวกเขาคงกลับมาเป็นเหมือนเมื่อก่อน คิด
ว่ารินลดาคงสับสนระหว่างความรักกับความใจดีที่เขาทำให้ ทว่าในเวลา
นี้เจ้าตัวกลับยืนยันคำตอบของตัวเองอย่างหนักแน่น

คำตอบคือเธอเลือกจะจากไป แทนที่จะคงความสัมพันธ์กับเขา
ไว้เช่นเดิม รินลดาไม่ได้อยากตีจาก แต่เป็นเขาต่างหากที่ผลักไสเด็ก
คนนั้นออกไป ผลักออกจากความรู้สึกที่เขาเองไม่อาจยอมรับ

ธีรณย์ไม่แน่ใจที่กำลังรู้สึกเช่นไรในเวลานี้ เขารู้แค่ว่าในหัวมัน
ว่างเปล่าตั้งแต่ได้ยินคำว่ารินลดาย้ายออกไปอยู่ที่อื่น คอนโดมีเนียม
นั้นใกล้มหาวิทยาลัยมากกว่าบ้านหลังเดิมที่เคยอาศัยอยู่ แต่เขาเชื่อว่า
มันไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริงเลยแม้แต่น้อย

เด็กคนนั้นกำลังหนีหน้าเขา และเขาก็กำลังโมโหตัวเองที่เป็น
ฝ่ายหยุดหัวใจงุ่นง่านเพราะการกระทำของเธอ

ให้ตายเถอะ!

ธีรณย์หัวเสียอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ทั้งที่ตัวเองเป็นคนผลักไส
แต่พอเธอเลือกจากไปจริงๆ หัวใจเขากลับร้อนรนจนอธิบายไม่ถูก
สุดท้ายเขาจึงต้องกดหมายเลขโทรศัพท์ที่คุ้นเคยมานานอีกครั้ง ทว่า
เรื่องน่าหงุดหงิดใจตอนนี้คือเขาติดต่อรินลดาไม่ได้!

การกดโทร.ออกซ้ำๆ ไม่ใช่นิสัยที่เขาชอบทำนัก แต่บอกตามตรงว่าตอนนี้ธีรตนย์ผิดกฎที่เขาตั้งไว้แทบทุกอย่าง ทว่าจนแล้วจนรอดหมายเลขที่เขาเพียรต่อสายหากลับไม่มีสัญญาณตอบรับ ไม่ว่าจะทำอย่างไร ผลลัพธ์กลับยังเป็นเช่นเดิม สุดท้ายเขาจึงต้องล้มเลิกแล้วเปลี่ยนเป็นพิมพ์ตอบข้อความของเธอกลับไปแทน

‘กลับมาคุยกับอา ไม่งั้นก็โทร. กลับหาอาเดี๋ยวนี’

ตัวหนังสือที่เต็มไปด้วยการออกคำสั่งดูเหมือนจะเป็นอีกเรื่องที่ธีรตนย์ควบคุมไม่ได้ เขาเพิ่งรู้ตัวตอนอ่านทวนข้อความนั้นอีกครั้งระหว่างรอข้อความตอบกลับ แต่นานนับสิบนาทีข้อความที่เขาส่งไปก็ไม่ถูกเปิดอ่าน

มันนานเกินไป

ธีรตนย์รับรู้ได้ถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้น พอมาถึงตอนนี้เขารู้แล้วว่าระหว่างเขากับบรินลดา มีบางอย่างเปลี่ยนไปจริงๆ ปกติรินลดาไม่เคยตอบข้อความช้า เขาไม่เคยต้องรอ แต่ในเวลานี้กลับเป็นฝ่ายจذبออยู่กับเครื่องมือสื่อสารตรงหน้าจนไม่อาจจะสายตาไปไหนได้

ธีรตนย์รอรุน เขาไม่มั่นใจถึงสาเหตุ แต่อะไรบางอย่างที่บีบรัดอยู่ในอกตอนนี้ทำให้เขาอยู่ไม่สุขจริงๆ

ฝ่ามือใหญ่ของชายหนุ่มกำแน่น นึกถึงภาพล่าสุดที่รินลดาองเขาด้วยสายตาตัดพ้อทั้งน้ำตาเอ๋อคลอ เธอเม้มปากแน่นกลั้นเสียงสะอื้น พอนึกย้อนกลับไปเขาถึงได้รู้ว่าตัวเองใจร้ายมากแค่ไหน

คนอายุมากกว่าปวดในอกจนเจ็บไปหมด แต่จะ让他ทำเช่นไรในเมื่อรู้อยู่เต็มอกว่าเรื่องระหว่างเขากับรินลดาเป็นไปไม่ได้ เขาคือผู้ชายอายุสามสิบปลายๆ ในขณะที่รินลดาอยู่ในวัยยี่สิบต้นๆ เท่านั้นที่เพียงพอแล้วไม่ใช่เธอสำหรับความแตกต่างระหว่างพวกเขา

แล้วเด็กคนนั้นจะมาบอกว่ารักเขาได้ยังไง

‘รินรักอาธิ’

นี่ถึงคำพูดนั้นแล้วเขายังมั่นใจว่ารินลดาซับซ้อน หลายวันมานี้ เขาจึงคิดว่ากำลังให้เวลาเธอตัดสินใจ ให้เวลาเธอตกตะกอนความคิดตัวเองเสียใหม่ คำว่ารักที่เข้าตัวเธอยออกมาแท้จริงอาจเป็นเพียงอารมณ์ชั่ววูบเท่านั้น

อาจเพราะเขาใจดี เพราะเขาตามใจ หรือจะเพราะอะไรก็แล้วแต่ แต่เขามั่นใจว่านั่นไม่ใช่ความรัก ไม่ใกล้เคียงเลยสักนิดเดียว ทว่าตอนที่เธอเอ่ยปากขอพิสูจน์ ในยามที่กระดุมเม็ดเล็กถูกปลดจนสายเลือดตัวบางแยกออก เสียงตวาดกร้าวของเขากลับเป็นจุดสิ้นสุดความอดทน

ธีรदनย์ยอมรับว่าตัวเองโกรธ เขาโกรธที่รินลดาคิดจะใช้วิธีนั้น พิสูจน์ความรู้สึกในแบบที่เธอว่า และยังโกรธมากขึ้นไปอีกเมื่อเธอลบนี้กันว่าเจ้าตัวอาจคิดเอาวิธีนี้ไปพิสูจน์ความจริงใจกับคนอื่น

‘ให้ตายเถอะริน คิดจะทำอะไรของเรา!’

เมื่อนึกไปถึงว่าเนื้อตัวนวลเนียนนั้นอาจมีคนอื่นได้เห็น ชายหนุ่มก็ขบกรามแน่นอย่างลึมตัว ในใจของคุณอาจข้างบ้านร้อนรณสนวนกับเหตุผลที่พยายามยกมากล่าวอ้าง

ความไม่เหมาะสมต่างๆ ที่หยิบยกขึ้นมา

ความห่างของอายุพวกเขา

หรือความรู้สึกที่อาจจะยังซับซ้อนของรินลดา

แต่เหมือนทั้งหมดนี้จะมีน้ำหนักไม่มากพอให้อารมณ์ร้อนรนของเขาเย็นลงเลยสักนิด ธีรदनย์รู้ตัวว่าตอนนี้อารมณ์เขาไม่สงบนัก พานให้หวนนึกถึงเหตุการณ์เก่าๆ ตอนเจอกันครั้งแรก เด็กน้อยตัวจ้อยอย่างรินลดาต่อปากต่อคำกับเขาผู้เป็นเจ้าของบ้านอย่างไม่ลดละ นำแปลกที่เธอกลับเป็นเด็กที่ได้รับความเอ็นดูจากเขามานานหลายปี

เขาเอ็นดูรินลดา

อยากเห็นรอยยิ้มของเธอ

ธีรदनย์มั่นใจว่าความรู้สึกที่เขามีต่อรินลดาเป็นเพียงความปรารถนาดี เขาไม่เคยมีความคิดอื่นแอบแฝงในระหว่างที่อยู่ด้วยกัน ทว่าช่วงสองสามเดือนมานี้เขายอมรับว่ารู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่างท่าทางที่รินลดาที่มีต่อเขาค่อนข้างเปิดเผยและตรงไปตรงมา จนสุดท้ายเธอเลือกสรรภาพความรู้สึกกับเขาในวันนั้น

ในที่สุดรินลดาก็ผลัดประตูปานนั้นเข้ามา บานประตูที่เขาไม่เคยคิดจะผลัดเข้าไปเลยสักครั้ง

ธีรदनย์ยอมรับว่าเขาสับสน เขาเคยมั่นใจว่าตัวเองมั่นคงและหนักแน่นในความรู้สึก คิดว่าความรู้สึกที่มีต่อรินลดาคงไม่มีทางแปรเปลี่ยนเป็นอย่างอื่น ทว่าพอเธอเลือกตัดขาดจากเขา ถึงขนาดย้ายออกไปอยู่คอนโดมิเนียมนเองคนเดียววันนั้น เขาถึงรู้ว่าเหตุการณ์นี้ไม่ใช่สิ่งที่เขาคาดคิดไว้

เขาร้อนรนและยอมรับว่าไม่อยากจะให้เป็นเช่นนั้น

เขายังอยากเห็นรินลดามีความสุข อยากเห็นรอยยิ้ม อยากได้ยินเสียงแจ๊ซแจ๊ซของเธอ แต่เขาไม่มั่นใจเลยว่าความรู้สึกที่ว่าจัดอยู่ในความสัมพันธ์รูปแบบใด เขาเห็นรินลดามานาน เวลาเกือบสี่ปีมากพอจะทำให้เห็นเธอในหลายๆ มุม มีบ้างที่เธองงและทำตัวไม่น่ารัก มีบ้างที่เอาแต่ใจเหมือนเด็กทั่วไป แต่ไม่เคยมีครั้งไหนที่เขาอยากลงโทษเธอเท่าครั้งนี้เลย

ครี๊ด ครี๊ด!

ธีรदनย์หลุดจากภวังค์เมื่อโทรศัพท์ที่วางอยู่สิ้นครี๊ดขึ้นมา คนร้อนรุ่มทั้งเรื่องราวก่อนหน้านี้แล้วรีบคว้ามันขึ้นมาดู ทว่าพอเห็นชื่อที่ค้างอยู่บนหน้าจอ ความยินดีก็กลับค่อยๆ ถูกแทนที่ด้วยความผิดหวัง “ว่าไงทัพ”

คนที่โทรศัพท์เข้ามาคือหนูมุ่นน้องอย่างจอมทัพ ไม่ใช่หญิงสาวอีกคนที่เขารออยู่

“เฮีย เด็กของเฮียจะมาที่คลับ เอาใจดีครับ น้องสาวตัวแสบผมให้จองโต๊ะไว้แล้วเนี่ย”

หัวข้อของคนฟังกระตุกหลังฟังประโยคนั้นจบ ส่วนคำว่า ‘เด็กของเฮีย’ ที่จอมทัพพูดหมายถึงรินลดาอย่างไม่ต้องสงสัย เด็กที่เขารอคอยด้วยจนว่าวุ่น แต่ดูเหมือนเด็กคนนั้นจะไม่ได้เดือดเนื้อร้อนใจเลยสักนิด ผ่านไปไม่กี่สัปดาห์คนที่บอกว่ารักเขาหนักหนากลับไม่เศร้าเสียใจอย่างที่คิด

“เดี๋ยวเฮียเข้าไป ผูกดูไว้ก่อน”

มุขปากชายหนุ่มยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม เดิมทีคำว่าเด็กของเขานั้นจอมทัพตั้งให้ซ้ำๆ เพราะเห็นรินลดาทำตามเขาแฉ เขาไม่ได้ชอบใจแต่ก็ไม่เคยต่อว่าจริงจัง ทว่าในเวลานี้คนที่อยู่ๆ ก็มีเด็กในปกครองกลับอารมณ์ดีขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ หรืออาจจะทราบ แต่เป็นสาเหตุที่เขาไม่อยากจะยอมรับเท่านั้นเอง

“จะเอาแบบนี้ก็ได้ริน”

“มันต้องแบบนี้สิ ดีๆ แบบนี้ดีกว่านอนแกร่วอยู่ห้องเป็นไหนๆ”

รินลดาสายหน้าพลาถยิ้มซ้ำเพราะตลกความกระตือรือร้นของเพื่อนสนิท เพื่อนฟ้าเป็นคนที่ต่อให้อยู่ในสถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวานแค่ไหนก็ยังยิ้มได้ เธอยอมรับในพลังอันเหลือล้นนี้จริงๆ เพราะขนาดตอนกลางวันช่วยเธอจัดห้องจนหอบ แต่ตอนนี้พลังงานกลับเพิ่มขึ้นเต็มหลอดราวกับไม่เคยถูกใช้มาก่อน

“เฮียทัพ พี่องมาถึงแล้ว เฮียอยู่ตรงไหนคะ”

หญิงสาวกรอกเสียงแจ้วๆ ใส่โทรศัพท์ ข้างในนี่ค่อนข้างมีดี อีกทั้งเสียงเพลงจังหวะหนักๆ ยังดังต่อเนื่อง ทำให้การตามหาตัวคนดูไม่ค่อยสะดวกนัก ทว่าสองสาวยืนรออยู่ไม่นาน เจ้าของร่างสูงคันทาก็

เป็นฝ่ายเดินเบียดผู้คนเข้ามาหา

“พี่ทัพสวัสดิ์คะ” รินลดาเอ่ยทักพี่ชายเพื่อน

“สวัสดิ์คะน้องริน มาถึงกันนานหรือยังคะ”

“ไม่นานคะ รินกับเฟื่องเพิ่งมาถึงเมื่อกี้ี่นี่เอง”

จอมทัพยิ้มให้เพื่อนสนิทของน้องสาว อีกทั้งยังเป็นคนที่ทำให้เขารู้สึกอ่อนๆ หนววๆ ในเวลานี้ด้วย สันหลังของเขาเย็นวบบๆ ลางสังหรณ์ร้องตะโกนว่าเขาอาจจะช่วย!

“ว่าไถ่ยายตัวแสบ ด้้อะไรถึงนี่ก็อยากมาเที่ยววันนี้ะเรา”

“เฟื่องไม่คุยเรื่องนี้กับเฮียหรือคะ เรื่องนี้เฮียไม่มีสิทธิ์รู้”

“เฮ้า! แล้วโหงมมาลงที่เฮียได้ละ”

“ไม่รู้แหละ”

คนเป็นน้องสาวค่อนข้างขบขัน เฟื่องฟ้าไม่ได้บอกพี่ชายว่าสาเหตุที่เธอมาเที่ยวครั้งนี้เพราะเพื่อนรักถูกภริยาดนัยหักอกดังเป๊าะ เพราะพี่ชายเธอสนิทกับชายหนุ่มคนนั้นไม่น้อย เรียกว่าเป็นอีกคนที่เขานับถือไม่ต่างจากญาติผู้ใหญ่ พอเพื่อนรักเสียใจเพราะผู้ชายคนนั้น เธอเลยพาลใส่พี่ชายเสียดื้อๆ แต่ก็ยอมรับนั่นแหละว่าเธอใส่การแสดงเพิ่มเข้าไปเล็กน้อยเพราะหวังผลบางอย่าง

“จ้ันเดี๋ยวเฮียพาไปที่โต๊ะ แล้วทั้งหมดค้ันนี้เฮียเลี้ยงเอง แบบนี้หายโกรธใหม่”

“ถ้าพูดแบบนี้ตั้งแต่แรกเฟื่องก็ไม่โกรธหรอก”

คนเป็นน้องสาวว่าพลางหัวเราะคิก เธอหันมาหาเพื่อนรักพลางบ่องปากพูดแบบไม่มีเสียงว่า ‘สำเร็จ’ ส่วนรินลดาได้แต่ส่ายหน้า เธอยอมใจในความเจ้าบถบาทของเพื่อนสนิทคนนี้จริงๆ

ความจริงเธอคิดว่าคนเป็นพี่ชายตั้งใจจะเลี้ยงตั้งแต่แรกอยู่แล้วต่างหาก ไม่เช่นนั้นอะไรๆ คงไม่ง่ายตายแบบนี้หรอก

เดิมทีรินลดากังวลไม่น้อยว่าการมาเที่ยวของเธออาจทำให้คุณ

อาข้างบ้านคนนั้นรู้และไม่พอใจ แต่พอคิดถึงความจริงที่ว่า ‘แล้วยังไงต่อ’ เธอก็เลิกปวดความกังวลและความรู้สึกคันยุบยิบในหัวใจออก เพราะถึงเขารู้ก็เชื่อว่าจะสนใจเธอเสียเมื่อไร ดังนั้นหญิงสาวจึงตัดสินใจมาผ่อนคลายเป็นอย่างที่เพื่อนขอ

“ถึงแล้วคะ ไต่ะนี้แหละ เหมาะสำหรับสาว ๆ อย่างพวกเรา”
จอมทัพบอกสาว ๆ เมื่อพาเดินมาถึงไต่ะที่เขาเตรียมไว้

“มันไม่อยู่ใกล้ไปหน่อยหรือคะเฮีย แถมยังห่างจากไต่ะอื่นตั้งเยอะเนาะ”

“ไม่ลึกหรอก จะได้อยู่ใกล้ไต่ะเฮียด้วยไง ไต่ะเฮียอยู่ตรงนั้น”

จอมทัพอธิบายพลังซึ่งมีื่อทำทำประกอบ เขาก็อ๊กเล็กน้อยตอนถูกน้องสาวตัวดีทักท้วง เพราะปกติเวลามาที่นี้เขามักจ้องไต่ะมุ่มสนุกๆ ด้านหน้าไว้ให้ แต่คราวนี้กลับเลิกไต่ะอีกมุ่มซึ่งอยู่ตรงข้ามแทน

“มากันแค่สองคน เฮียเป็นห่วง ถ้าเรานั่งตรงนี้ได้ใกล้หูใกล้ตาเฮียด้วยไง”

จริงๆ แล้วเรื่องนี้ก็มีส่วน เพราะปกติเฟื่องฟ้ามักพาเพื่อนมาหลายคน แต่คราวนี้มากันแค่สองสาว เขาจึงอดเป็นห่วงไม่ได้ เขาไม่คิดก้าวร้าวความสนุกของน้อง แต่อย่างน้อยขอให้อยู่ใกล้หูใกล้ตาก็น่าดี เมื่อมีอะไรเกิดขึ้น เขาจะได้ช่วยเหลือทัน

“ไต่ะนี้ก็ดีนะเฟื่อง ดูไม่ค่อยวุ่นวายดี” เห็นสีหน้าเพื่อนเป็นกังวล รินลดาจึงช่วยพูดอีกแรง

“เอจันหรือ แกไอเคนะ”

“อืม ไอเค”

รินลดาคิดว่ามุ่มนี้ก็ไม่วุ่นเท่าไร เพราะจริงๆ มันไม่ได้แยหรือเป็นมุ่มลึกอย่างที่เฟื่องฟ้าว่า ออกจะอยู่ในจุดที่มองเห็นมุ่มอื่นๆ ของร้านค่อนข้างชัดทีเดียว

“ก็ได้คะ จันเฟื่องกับรินนั่งไต่ะนี้”

จอมทัพยิ้มกว้าง คนโตกว่าแอบถอนหายใจเบาๆ เมื่อทุกอย่าง
เข้าที่เข้าทาง ก่อนเขาจะหันไปยิ้มขอบคุณเพื่อนน้องสาวที่ช่วยพูดอีก
แรง

“ถ้าฉันก็ตามสบายกันเลยนะ มีอะไรโทร. หาเสีย เดี่ยวเสียไปดู
ลูกค้าก่อน ตามสบายนะคะน้องริน”

รินลดาพยักหน้ารับยิ้มๆ หลังพี่ชายเพื่อนสนิทขอตัวไปดูแลร์ร้าน
โต๊ะตัวเล็กที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัวก็เหลือเพียงสองสาว พี่องฟ้าที่มี
ประสบการณ์มากกว่าจึงอาสาสั่งเครื่องดื่มและของกินเล่นมาเช่น
ทุกครั้ง ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นเมนูที่พวกเธอมักสั่งประจำเวลามานี้ที่นั่นเอง
“โอเคขึ้นบ้างไหม”

เสียงของพี่องฟ้าแทบจะกลายเป็นตะโกนเพราะต้องแข่งกับ
เพลงจังหวะหนักๆ ที่กำลังปลุกเร้า กระตุ้นเหล่านักท่องเที่ยวให้ขยับ
โยกไปตามจังหวะอย่างสนุกสนาน

“อืม ก็ดี เพลงเพราะดี”

รินลดาตอบตามจริง ออกจะติดตลกเล็กน้อย ทั้งไม่อยากจะให้
เพื่อนเป็นห่วง และไม่อยากจะให้เสียบรรยากาศ เพราะอย่างน้อยการมา
อยู่ที่นี่ก็ดีกว่าการอยู่ห้องคนเดียวจริงๆ

“เชื่อสิว่ามันต้องมีอย่างอื่นดีกว่าเพลง”

ส่วนหญิงสาวอีกคนก็กล่าวอย่างมาดมั่น พี่องฟ้าขยับตา
ขยักขยักจนคนมองหลุดเข้าไปหลายหน พวกเธอคุยกันต่ออีกหลายเรื่อง
แต่ยังไม่หลุดจากเป้าหมายที่ตั้งไว้เสียทีเดียว

แน่นอนว่าการมาครั้งนี้วัตถุประสงค์ของสาวโสดสองคนย่อม
ชัดเจน โดยเฉพาะพี่องฟ้าที่หมายมั่นปั้นมือสร้างความมั่นใจให้เพื่อน
รัก เธอไม่อยากอวย แต่รินลดาเป็นคนสวยและมีเสน่ห์ แถมนิสัยใจคอ
โดยรวมยังสุดแสนจะน่ารัก มองไปทางไหนก็ไม่มีมุมน่าเกลียด คุณอา
ข้างบ้านคนนั้นถือว่าพลาดมากที่ปฏิเสธเพื่อนเธอ!

“จริงๆ ก็ดีกว่าอยู่ห้องคนเดียวนั่นแหละ ขอบใจมากที่ชวนมา”

“มาขอบใจขอบใจอะไรกันเล่า แกเป็นเพื่อนฉันนะ เรื่องแค่นี้ โคตรเล็กน้อยเลย”

ไม่ใช่แค่เรื่องนี้หรอกที่รินลดาารู้สึกขอบคุณ เธอรู้ดีว่าเหตุผลที่เฟื่องฟ้ามาขลุกอยู่กับเธอทั้งวัน แถมตอนนี้ยังพาออกมาข้างนอก เพราะเฟื่องฟ้าไม่อยากจะจมอยู่กับความเศร้า ไม่อยากให้เธออยู่คนเดียว เพราะคนนอกหักส่วนใหญ่มักจมดิ่งในเวลาแบบนี้ทั้งนั้น

“ไม่เอา ไม่เศร้าแล้ว ดูนั่นสิ! มองไปที่ลิบนาฟิกา”

รินลดาค่อยๆ หันมองไปทางลิบนาฟิกาที่เพื่อนส่งมาให้อย่างแบบเนียน แล้วก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังยกแก้วเครื่องดื่มขึ้น ท้าทางแบบนั้นไม่ต้องเดาก็รู้ว่าต้องการสานสัมพันธ์

“แต่ว่านั่นโต๊ะเสียทัพไม่ใช่หรือ หรือจะเป็นเพื่อนเสีย” เฟื่องฟ้าวิเคราะห์สถานการณ์ ก่อนจะพูดต่อเมื่อเห็นเพื่อนในกลุ่มของพี่ชายอีกสองสามคนที่เธอจำได้

“ฉันว่าต้องใช่แน่ๆ แต่ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าเสียมีเพื่อนงานดีแบบนี้”

วิเคราะห์จบก็หัวเราะคิกคัก คราแรกเธอตั้งใจจะขงเพื่อนเล่นๆ เพราะรู้ว่ารินลดาคงไม่สนใจใครในเวลานี้ แถมการพบรักในสถานบันเทังก็ดูจะไม่ใช่แนวเพื่อนของเธอสักเท่าไร แต่พอเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นเพื่อนพี่ชาย โพรไฟล์แต่ละคนยอมไม่ธรรมดาอยู่แล้ว เฟื่องฟ้าจึงคิดว่าจะไม่เสียหาย หากเพื่อนรักของเธอจะเปิดใจรับใครอีกสักคนเข้ามาเป็นตัวเลือก

แต่ในขณะที่น้องสาวยิ้มกริ่ม วางแผนในหัวเป็นฉากๆ หารู้ไม่ว่าหัวใจของพี่ชายร่วงลงไปกองบนพื้นตั้งแต่เห็นเพื่อนในกลุ่มยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นให้รินลดาแล้ว

จอมทัพที่กลับมาถึงโต๊ะพอดีแทบจะบัดมือข้างนั้นของเพื่อนลง

มันก็ยกไม่ดูตาม้าตาเรือเอาเสียเลย เพราะถ้ามองถัดจากนั้นไปอีกนิด ก็คงได้เห็นใบหน้าถ่มึงทิ้งของใครบางคนอยู่หลังหญิงสาว

กลิ่นอายความไม่สบอารมณ์เข้มข้นแทบทะลุความมืด แผ่กว้างจนเขาแทบจะส่งเปิดไฟในร้านให้เพื่อนเห็นเต็มตาว่าสนใจคนผิด! แล้วก็ไม่ได้ผิดจากที่เขาคิดเลยสักนิด เพราะระแวงที่เพื่อนยังยกแก้วค้างข้อความในโทรศัพท์ของเขาก็สันครีตทันที

‘หมอนั่นเป็นใคร’

‘งานเข้าจนได้!’

จอมทัพแทบจะทำโทรศัพท์หลุดมือเมื่ออ่านข้อความจบด้วยความที่เขาทั้งเคารพและเกรงใจ ‘หุ้นส่วนใหญ่’ ของร้าน และความจริงที่ไม่มีใครรู้ว่าหุ้นเกินครึ่งของร้านนั้นคือเฮียที่เขานับถือไม่ต่างจากพี่ชาย

จอมทัพเย็นสันหลังวาบๆ รีบตอบข้อความของคนที่บอก ‘ไม่เคยคิดอะไร’ กับเพื่อนน้องสาวเขา แต่ในเวลานี้ดันถามจ้เขาว่าผู้ชายที่ยกแก้วให้ ‘คนของตัวเอง’ คือใคร

ต่อให้คนทั้งโลกมองไม่ออก แต่คนที่เฝ้าสังเกตมาโดยตลอดอย่างเขาเรียกว่ามองออกทะลุปรุโปร่งทีเดียว

‘เพื่อนผมเองครับ มันคงแค่เห็นน้องน่ารัก เฮียไม่ต้องคิดมากหรอก’

ได้ที่ใส่ไฟไปเล็กน้อย แต่จะเรียกใส่ไฟคงไม่ถูกนัก เพราะเพื่อนของเขาก็ไม่ใช่เล่นๆ เช่นกัน นิสัยกับโพรไฟล์ถือว่าดีและเหมาะสม ปกติมันไม่เคยสนใจใครง่ายๆ ทว่าตั้งแต่ที่รินลดาเดินเข้ามาในร้าน เขาเห็นมันมองไม่วางตา พอเห็นแบบนี้เขาจึงต้องรีบเตือนพี่ชายคนสนิทให้ทำอะไรสักอย่าง ขึ้นซักซ้าจอมทัพก็ไม่มั่นใจว่าตัวเองจะเอาอยู่หรือไม่

คนหนึ่งก็เพื่อน อีกคนก็พี่ชายที่เคารพ

เฮ้อ

เกิดเป็นเขานี้มันลำบากจริงๆ

จอมทัพเวินเว้ออยู่ในใจ ไม่ทันไรดวงตาของเขาก็เบิกกว้างแทบถลน เมื่อคนที่เขามายามันให้ทำอะไรสักอย่างดูเหมือนจะทำเร็วกว่าที่คิด ผ่านไปไม่ถึงนาทีเขาก็เห็นพี่ชายคนสนิทเดินเข้าไปประชิดตัวของสาวเสียแล้ว

‘ฉิบหาย!’

จอมทัพพร้อมตะโกนอยู่ในใจอย่างคนชนักติดหลัง สงสัยคราวนี้คงมีคนช่วยแบบไม่ต้องสงสัย เขาได้แต่ภาวนาว่าเสียจะไม่โกรธจนถอนหุ่นร้านออกไปจนหมด

ทางฝั่งสองสาวซึ่งไม่รู้เรื่องรู้อะไรก็ทำตัวว่าเรียงเป็นปกติ เพื่อพ่ายุเพื่อนสนิท ทำปากขมุบขมิบให้รินลดา ยกแก้วขึ้นตอบรับเพื่อนพี่ชาย ทว่าบรรยากาศที่อยู่ๆ ก็เย็นเยียบขึ้นจากข้างหลังทำเอาหญิงสาวต้องรีบหันกลับไปมอง แล้วถึงกับเบิกตาก้างเมื่อเห็นว่ามีใครบางคนยืนอยู่อาถึ!

เขามาอยู่ที่นี้ได้ยังไง!

เฟื่องฟ้าหัวใจหล่นวูบตอนเห็นใบหน้าถมึงถึงนั้น เธออยากสะกิดบอกเพื่อนรักให้รู้ตัว แต่ไม่ทันแล้ว เพราะทันทีที่แก้วเครื่องดื่มของรินลดาถูกยกขึ้น ชายผู้มาใหม่ก็คว้าจากมือเธอไปแล้วกระดกเข้าปากรวดเดียวหมด

“อาถึ!”

“อืม อาเอง”

“มาอยู่ที่นี้ได้ยังไงคะ!”

ดวงตาคู่สวยของรินลดาเบิกค้าง พอหันไปมองเพื่อนที่มีอาการไม่ต่างกัน เธอถึงมันใจว่าไม่ได้ตาฝาด

“อาต่างหากที่ต้องถามเรา ทำไม่ถึงมาอยู่ที่นี้”

เสียงนั้นฟังก็รู้ว่าคุदनและเต็มไปด้วยความไม่พอใจแข่งกับเสียง

เพลง ทำให้ยิ่งเสียงเพลงดังเท่าไรก็เหมือนประโยคที่เขาเอ่ยจะยิ่งหนัก
แน่นกว่าเดิมหลายเท่า

“ริน ริน...”

หัวใจของรินลดาเต้นแรงเพราะความตื่นตระหนก หญิงสาวยัง
จับต้นชนปลายไม่ถูกเมื่อเห็นคุณอาข้างบ้านมายืนทำหน้าถมึงทึง
เกรี้ยวโกรธอยู่ตรงหน้า คนเด็กกว่าเตรียมคิดหาคำอธิบายเหมาะๆ
สำหรับเหตุการณ์นี้ด้วยความคุ่นชิน แต่พอนึกย้อนกลับไปตั้งแต่ต้นว่า
เธอไม่ได้ทำอะไรผิด ถึงคิดได้แล้วทำไมเธอต้องมานั่งหาคำอธิบาย
ให้เขาฟังด้วย

นั่นสิ ในเมื่อไม่ผิด แล้วทำไมต้องอธิบายด้วย!

“รินไม่เห็นจำเป็นต้องตอบ อารีไม่ใช่ผู้ปกครองของรินสัก
หน่อย”

ใบหน้าเรียวเล็กของรินลดาเซิดขึ้นด้วยความถือดี เพราะคิดว่า
ตัวเองไม่มีความผิด ทว่าพอพุดจบข้อมือกลับถูกเขาจับเอาไว้ หญิง
สาวมองคุณอาข้างบ้านหน้าตาตึง พยายามสับัดมือออก แต่เหมือน
จะไม่ได้ผล

“จะเอาแบบนี้ใช่ไหมริน”

คนถูกยี้ยวนกัดฟันตอบด้วยน้ำเสียงกดต่ำ ธีรदनย์แทบจะจับ
ไหล่บางของคนตรงหน้ามาเขย่าสักที่สองที่ ข้อหาพุดจาไม่น่ารัก แต่
เขายังพยายามข่มกั้นอารมณ์พลุ่งพล่านในอกเอาไว้อย่างสุดความ
สามารถ

เขายังมีเรื่องต้องคุยกับรินลดา และแน่นอนว่าไม่ใช่คุยกันที่นี่!

“รินไม่เอาอะไรทั้งนั้นละคะ รินแค่ออกมาตี๋ม รินไม่ได้ทำอะไร
เสียหาย แล้วอารีก็ไม่มีสิทธิ์มาก้าวก่ายรินด้วย”

คุณอาข้างบ้านอย่างเขาหมดสิทธิ์ในการตักเตือนหรือต่อว่าเธอ
ตั้งแต่วันที่เธอได้เธอออกจากบ้านแล้ว ทว่าเจ้าตัวคงไม่รู้ว่าย้อยคำ

โต้ตอบนั้นคือฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ความอดทนของชายหนุ่มขาดฝั่ง
ธีรदनย์กระซิบขอมือเล็กของคนเด็กกว่าให้แน่นขึ้น แต่ก็รักษา
แรงไม่ให้เธอเจ็บหรือแน่นเกินไป ในเวลานั้นเองที่หนุ่มรุ่นน้องอย่าง
จอมทัพเดินปรีเข้ามาหา เขาจึงถือโอกาสออกคำสั่งกลายๆ ถึงหญิง
สาวอีกคนที่ยังมองตาค้างไม่ต่างกัน

“ฝากดูเฟื่องด้วย ส่วนรินเดี๋ยวเสียพากลับเอง”

“ไม่ต้องห่วงครับ ทางนี้เดี๋ยวผมดูแลเอง”

ชายหนุ่มสองคนตกลงกันเสร็จสรรพ ไม่ได้ถามไถ่ความสมัครใจ
เจ้าของชื่อในบทสนทนาแม้แต่น้อย จอมทัพผละไปหาน้องสาวที่ดู
เหมือนจะตกใจ แต่ยังพอรับรู้สถานการณ์ ส่วนหญิงสาวอีกคนนั้นถูก
รุ่นพี่ที่เคารพพาเดินออกไปเรียบร้อยแล้ว

“อาธิปล่อยรินนะ รินไม่กลับไปกับอาธิ รินจะกลับพร้อมเฟื่อง”

ข้อมือออกจากมือใหญ่ของคุณอาข้างบ้านก็เหมือนจะเปลือย
แรงเปล่า เพราะอีกฝ่ายไม่สะดุ้งสะเทือนแม้แต่น้อย เขาไม่ยอมคลาย
มือออก นอกจากไม่ปล่อยแล้ว ยังวาดท่อนแขนมาประคองด้านหลัง
เพื่อกันเธอออกห่างจากการเบียดเสียดของผู้คน ไม่สนใจเสียงร้องแง้วๆ
ของคนข้างๆ อย่างเธอเลยสักนิด

“นี่! อาธิไม่ได้ยินที่รินพูดหรือไงคะ รินจะฟ้องป้าดาว!”

คนถูกพาเดินออกมาจากร้านซูฟอ รินลดารับอ้างชื่อผู้ปกครอง
ทันที หวังให้คนอายุมากกว่าเกรงใจ แต่นอกจากจะไม่ได้ผลแล้ว เสียง
กระซิบซัดข้างหูก็คล้ายเป็นสัญญาณหยุดการตื้อตึงของเธอลงทั้งหมด

“อยากให้อ่าอุ้มใหม่ ลองดูก็ได้ริน เรารู้ว่าอาพูดจริงทำจริงแค่
ไหน”

รินลดายึดยึดซัดใจ แต่ไม่กล้าสะบัดมือออกจากการเกาะกุมของ
คนตัวใหญ่ เพราะเธอรู้ว่าคุณอาข้างบ้านคนนี้ได้แค่ขู่เล่นๆ เขาทำ
จริงแน่ ถ้าเธอยังตื้อและไม่ยอมเชื่อฟัง

เสียงอีกทีก่อนหน้าสงบลงไปมากเมื่อถูกพาออกมาด้านนอก
รินลดาปล่อยให้คุณอาข้างบ้านจับจูงมือมาจนถึงรถยนต์คันใหม่ที่จอด
อยู่ เธอเห็น้อยจะห้ามแล้ว เพราะทั้งชูทั้งทุบจนเจ็บมือเขาก็ยังไม่มีท่าที
จะปล่อยเธอหลุดจากพันธนาการ

“ขึ้นไป”

ธีรदनัยออกคำสั่งเสียงเรียบ เปิดประตูรถด้านหน้ารถเด็กดีอูที่
ยังฮึดฮัดเพราะถูกขัดใจ ใบหน้าสวยหวานของเธออง้ง้ำและบุดบึ้ง แต่
พอเขาไม่ยอมใจอ่อน สุดท้ายเธอก็ต้องก้าวขึ้นไปรอบรถอยู่ดี

‘เรื่องดีอูนะไม่มีใครเกิน’ คุณอาข้างบ้านถอนหายใจเฮือกใหญ่
ก่อนจะเดินอ้อมไปยังประตูฝั่งคนขับ กระชากเปิดและปิดลงไม่เบาแรง
นัก

“คาดเข็มขัด”

“...”

รินลดาถอดอกหนึ่งนึ่ง เชิดหน้าอย่างต้องการประห้วงคน
เผด็จการ ทว่ายังไม่ทันครบนาทีคนดีอูถึงกลับต้องหวีดร้องเสียงหลง
เมื่อคนที่ออกคำสั่งก่อนหน้าโน้มตัวลงมาแล้วดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาด
ให้

“อาอี!”

กรีก!

เสียงลือกดังให้รู้ว่าทุกอย่างเสร็จสิ้น ทว่าคนโน้มหน้าลงมาใกล้
กลับไม่ยอมผละห่าง แถมยังก้มลงมาใกล้จนคนถูกรุกรานอย่างเธอ
ต้องกลั้นหายใจ

“ทำไมอาโทร. หาเราไม่ติด”

คำถามที่เอ่ยขึ้นแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยทำเอาคนถูกถามเหม้มปากแน่น
รินลดานั่งตัวสลับ กำโทรศัพท์มือถือที่วางบนตักจนมือแทบขึ้นเหงื่อ จะ
ให้เธอบอกออกไปได้อย่างไรว่าเธอบล็อกช่องทางการติดต่อของเขา

ทั้งหมดแล้ว

“ตอบอา”

“...”

คนถูกคาดคั้นไม่ยอมเปิดปาก ไม่กล้าแม้แต่จะขยับร่างกายไปไหนสักเสี้ยว กระตึกกระเดี้ยสักนิดก็ไม่เลย เพราะเพียงเท่านี้เธอก็ได้กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ของอีกฝ่ายชัดเจนแล้ว เขาอยู่ใกล้เธอมาก ใกล้จนเธอไม่กล้าแม้แต่จะลืมตาขึ้นมอง เพราะกลัวว่าหัวใจที่เต้นแรงอยู่แล้ว จะยิ่งเต้นแรงจนเขาได้ยิน

“อาจะนับหนึ่งถึงสาม...หนึ่ง”

ราวกับตกอยู่ในสงครามที่รินลดาเป็นฝ่ายถูกไล่ต้อน ด้านหน้าเป็นกองทัพนุชยนต์ตัวใหญ่ยักษ์อย่างคุณอาข้างบ้าน ส่วนด้านหลังเป็นหน้าผาที่แค่ขยับเพียงก้าวเดียว ร่างทั้งร่างของเธอก็ร่วงหล่น

“สอง”

“...!”

“ละ...”

“รินบล็อก!”

สุดท้ายคนถูกต้อนให้จนมุมก็ร้องตะโกนออกไปอย่างพ่ายแพ้ รินลดาคิดว่าตัวเองเสียงดังสุดชีวิต แต่ความจริงแล้วมันทั้งสิ้นเครือและไม่มั่นคง

“รินบล็อกอาอี บล็อกทั้งหมด ทั้งเบอร์โทรศัพท์ ทั้งไลน์ พอใจหรือยังคะ!”

เพราะเธอไม่อยากติดต่อกับเขา เพราะกลัวว่าตัวเองจะเผลอทำอะไรให้เขารำคาญใจอีก ถึงเลือกจะตัดทุกอย่างออกจากชีวิต

หลายสัปดาห์ที่ผ่านมาผู้ชายคนนี้ไม่สนใจใยดีเธอด้วยซ้ำ เขาไม่แม้แต่จะถามว่าเธอเจ็บปวดเสียใจหรือเปล่า แต่พอเธอทำท่าจะมูฟออน เขากลับเป็นฝ่ายไล่ต้อนให้เธอจนมุมซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“ถ้ารำคาญรินนัก อารีก็ไม่ต้องมายุ่งสิ ถ้าเกลียดเด็กอย่างรินนัก ก็พารินไปส่งบ้าน รินสัญญาว่าต่อไปจะไม่มาให้อารีเห็นหน้าอีก รินจะตัดใจจากอารี แล้วเราก็ไม่ต้องมาเจอกัน...อ้อ!”

ดวงตาคู่สวยของหญิงสาวเบิกกว้างขึ้นเมื่อสัมผัสหนักๆ จากริมฝีปากคุณอาหนุ่มทาบลงมาบนก้นลิปปากเธอ ต้นคอขาวถูกฝ่ามือใหญ่คว้าไว้ ก่อนที่สัมผัสร้อนผ่าวจะบดขยี้เล่นงานเธออย่างเอาแต่ใจ แนบชิดเสียจนไม่เหลือช่องว่างให้ขยับเขยื้อน เขาทั้งบดเบียดและรุกร้าจนคนเด็กกว่าสิ้นเทาไปทั้งร่าง

ธีรदनัยขม้มก้นลิปปากนุ่มแรงๆ จนหญิงสาวสะดุ้ง เปิดทางให้เขาสอดปลายลิ้นเข้าไปด้านในอย่างถนัดถนี่ เกี่ยวกับกระหวัดกลิ่นกินจนสัมผัสถึงลมหายใจที่กระชั้นของคนใต้ร่าง

เขารวบมือทั้งสองข้างที่ทูปอกเขาเข้าด้วยกัน พร้อมกันนั้นปลายลิ้นร้อนก็วกมาไล้ก้นลิปปากอิม คนอายุมากกว่าหยอกเย้าและแตะชิมจากด้านนอก ก่อนจะกดแทรกและดันมันเข้าไปด้านใน หยอกเย้าปลายลิ้นเล็กของเธอแรงๆ จนได้ยินเสียงร้องอู้

“อ้อ”

ราวกับความหวานซ่านเล่นงานคนตัวโตกว่าจนร่างกายร้อนผ่าว ธีรदनัยสปลในลำคอเพราะความเปลอไผลจนพลอยควบคุมอะไรหลายๆ อย่างไม่อยู่

เขานอตหลุดเพราะคำว่า ‘ไม่ต้องมาเจอกันอีก’ รินลดาคิดจะหนีหน้าเขาเหมือนหลายสัปดาห์ที่ผ่านมาอย่างนั้นใช่ไหม ถ้าเป็นแบบนี้ เขาจะบอกว่าไม่ถ่วงนักหรอก

ธีรदनัยยอมรับว่าความรู้สึกของเขาชัดเจนในวินาทีที่รินลดาทำท่าจะสานต่อกับผู้ชายคนอื่น ความหวงแหนก่อนหน้าแล่นเข้ากระทบใจคุณอาหนุ่มอย่างเลี่ยงไม่ได้ ส่งผลให้ริมฝีปากร้อนบดเบียดเข้าหาคนตัวบางหนักหน่วงยิ่งขึ้น

เคล้านคลึงและกลืนกินจนน้ำลายเหนียวใสเปรอะเปื้อน แต่ก็ถูก
เขากวาดซึ่มทุกหยาดหยด แต่ก่อนทุกอย่างจะเลยเถิดไปมากกว่านี้
เขาจำเป็นต้องตัดใจจากริมฝีปากหวานฉ่ำอย่างแสนเสียดาย

“ปลดบลิ๊ตทั้งหมดให้อาซะ”

เสียงกระซิบสั้นพรวด ริมฝีปากคนอายุมากกว่ายังแนบอยู่บนมุม
ปากของหญิงสาวไม่ยอมผละห่าง ธีรदनย์แอบสำรวจผิวแก้มของอีก
ฝ่ายที่เปลี่ยนเป็นสีแดงจัดน่ามอง พลังตั้งใจสงบสติอารมณ์ที่ตื่นเฟร็ด
ของตัวเองให้เข้าที่เข้าทางอีกครั้ง

“รินไม่ อื้อ!”

ทว่าถ้อยคำปฏิเสธของเธอกลับเป็นจุดสิ้นสุดความอดทนของ
เขา กลีบปากหยักของคุณอาข้างบ้านบดเบียดลงไปอีกครั้ง คราวนี้ทั้ง
เรียกร้องและเอาแต่ใจกว่าเดิมเป็นเท่าตัว ฝ่ามือใหญ่กระชับกรอบหน้า
เรียวไม่ให้มีโอกาสดำชับบนนี้ พร้อมกับนั้นก็ป้อนจูบแสนดุ้นให้คนใน
อ้อมแขนซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“ถ้าไม่ปลด อาจะจูบอยู่แบบนี้ ลองดูก็ได้ริน อามีเวลาเล่นกับ
เราทั้งคืน”

เขามีเวลาทั้งคืนจริงๆ และแน่นอนว่าถ้ารินด้ายดื้อดั่ง เขาก็
พร้อมจะพิสูจน์